

436676

NAŠA LUČ

maj 2004, letnik 53, številka 5

MESÉČNIK ZA SLOVENCE PO SVETU

NOVA ZVEZDA EVROPE

Slovenija in EU

Slovenija je za članstvo uradno zaprosila leta 1996 in junija istega leta podpisala pridružitveni sporazum. Pogajanja so se začela marca 1998. Poročilo o napredku iz leta 1999 je ugotovilo, da Slovenija izpolnjuje kopenhagenska politična merila in glavni gospodarski merili - obstoj delujočega tržnega gospodarstva in sposobnost kosanja s tržnimi pritiski in tržnimi silami v EU.

Na vrhu v Kopenhagenu 13. decembra 2002 je Slovenija sklenila pristopna pogajanja. 1. maja 2004 je postala članica Evropske unije, mesec prej pa polnopravna članica NATA.

Državna ureditev

23. decembra 1990 se je na referendumu velika večina Slovencev izrekla za neodvisno Slovenijo. Tako je bila 25. junija 1991 razglašena neodvisna Republika Slovenija in 23. decembra istega leta je bila sprejeta Ustava Republike Slovenije, ki določa parlamentarni demokratični sistem nove države.

Zakonodajno telo je spodnji dom parlamenta - državni zbor, ki ima 90 članov. Ti so voljeni neposredno za dobo štirih let. V državnem zboru imata po eno mesto tudi predstavnika italijanske in madžarske manjšinske skupnosti.

Zgornji dom parlamenta pa predstavlja državni svet, ki ima posvetovalno funkcijo.

Šef države je predsednik republike, voljen neposredno za pet let. Predsednik uradno predstavlja državo v odnosih z drugimi državami, je vrhovni poveljnik vojaških sil, imenuje kandidata za funkcijo predsednika vlade in razglasi sprejete zakone.

Prebivalstvo

Slovenija ima približno dva milijona prebivalcev, od katerih jih 300 000 živi v glavnem mestu Ljubljani. Devetdeset odstotkov prebivalstva so Slovenci, slovenska ustava pa priznava dve avtohtoni manjšini - italijansko in madžarsko, ki predstavljata skupaj odstotek prebivalstva.

Uradni naziv

Republika Slovenija

Površina

20.253 km²

Vera

katoliki 60,3 %, protestantje 8,4 % pravoslavci 4,1 %

Valuta

slovenski tolar (SIT)

ABDP na prebivalca

17.000 € (2002), 16.100 € (2001)

NAŠA LUČ

Glasilo Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi za verska, kulturna in narodna vprašanja

Začenja se nova doba	2
Cerkev v svežini velikonočnega jutra	6
94. sestanek Zveze	7
Svetovni dan mladih	8
Fantovska praznovanja	9
Prelom s "Hej tovariši"	10
Prisluhnimo domovini	11
Slovenija moja dežela	14
Iz življenja naših župnij	16
Leto brez sonca	38
Lučkin kotiček	41
Malo za šalo	42
Oglasi	43

Prva str. ovitka: Kodia: Blejski otok
Druga str. ovitka: Arhiv NL
Tretja str. ovitka: Z. Podrinski: Marija z Brezj
Četrta str. ovitka: A. Veber: Gosteče

V siju dvanajstih zvezd

Letošnji 1. maj je slovesen dan. Slovenija vstopa v krog dvanajstih zvezd na modri podlagi. Evropa ima lep simbol v svoji zastavi. Dvanajst zvezd je zgovorno znamenje evropske duhovne zgodovine in nas samo po sebi spominja na te razsežnosti življenja narodov našega kontinenta.

Dvanajst zvezd krasi podoba tiste svetopisemske žene, ki je napovedana kot prvo znamenje prihajajočega božjega kraljestva med ljudmi. Marija je v podobah Cerkev obdana s tem sijajem in njej pripisuje stari in sodobni svet vlogo znanilke veselega ter zanesljivega upanja. Upanja, ki ga ne zlomi nobena sila. Le nevera oslepi oči, da ne vidijo tega smerokaza. Znamenje pa ostaja slej ko prej vsem, ki iščejo smisel svojemu bivanju. Kristjani bomo dvigovali evropsko zastavo s tem upanjem.

V modri podlagi zvezdnega venca je odsev neba in njegove sinjine. Nebo, ta stvarnost nad nami, dviga pogled kvišku. Barva nebesne sinjine vabi duha in pogled navzgor in odpira očem utrinke svetlobe celo na temnem nebu življenja.

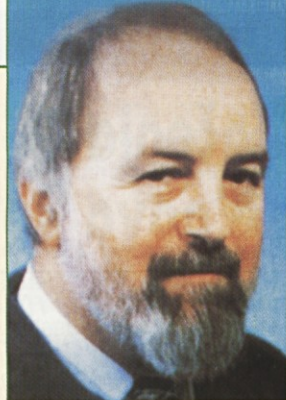
Nekoliko smemo sanjati in se z upanjem ozirati na lepo prihodnost. Vendar nas čaka tudi krepak zalogaj dela in prizadevanja za vse te cilje. Nič ne pride samo po sebi. Kar pa je dobrega in lepega – za to se je bilo treba vedno posebej zavzeti in pametno uporabiti vse svoje moči, da bo nastalo.

Dobrina, ki se nam obeta v družbi evropskih narodov, je srečevanje z drugimi predesem na področju kulture, jezika in ekonomije. V obtoku je beseda integracija, od katere si narodi Evrope obetajo veliko lepega in dobrega. Gre za izmenjavo dobrin duha in vsega drugega bogastva, ki ga nosijo posamezni narodi v sebi. Evropa po svoji zamisli in tudi strukturah noče amerikanizacije, utopitve vsega v spisirano mineštro. Razpoznavnost in spoznavanje kulturnega bogastva drugih, srečevanje in medsebojno sodelovanje naj bi odprlo oči za bogastvo drugih in spletalo vezi prijateljstva. Taka zamisel enote zahteva seveda najprej veliko samozavest posameznikov v tej družbi in odprtost za drugega.

Slovenska kultura je prav po izseljencih in zdomcih deloma že integrirana na posameznih področjih Evrope. Kjer so naseljeni rojaki in se kulturno udeležujejo, že dolgo predstavljajo slovenski kulturni zaklad, ki ga sedaj EU v celoti sprejema pod svojo streho. Slovenski kristjani, ki so zavzeto in vztrajno sodelovali na izseljenskih župnijah, so nosilci slovenske duhovne razpoznavnosti že desetletja sredi evropske družbe. Rojaki po Evropi so predhodniki procesa, ki se bo poslej razmahnil še na mnoga druga uradna in neuradna področja evropske skupnosti narodov.

Kristjani se prihodnosti ne bojimo, ne v Evropski uniji ne zunaj nje. Vemo, kaj pomeni zaklad vere in to želimo dati in izpričevati ljudem našega časa. Veselimo se novega povezovanja narodov v luči krščanske tradicije vrednot, ki jih polaga človeku vsake dobe na izbiro evangelij. Zato vstop v Evropsko zvezo spremlja naša molitev: Bog, blagoslovi in ohrani to skupnost!

Janez Pucelj

Začenja se nova doba

Lojze Peterle se je rodil 5. julija 1948 v Čušnji vasi v občini Trebnje. Po gimnaziji v Novem mestu je diplomiral iz geografije in zgodovine na Filozofski fakulteti v Ljubljani, na Ekonomski fakulteti pa je diplomiral iz ekonomije na prvi stopnji. Poleg svojega rednega dela je bil 15 let urednik Revije 2000 in vrsto let glavni urednik revije Tretji dan.

Skupaj s sodelavci je marca 1989 ustanovil Slovensko krščansko socialno gibanje, ki se je istega leta preoblikovalo v stranko Slovenskih krščanskih demokratov. Na prvem kongresu stranke je bil izvoljen za predsednika.

Na prvih demokratičnih volitvah spomladi leta 1990 je bil izvoljen v parlament, kmalu za tem pa je postal predsednik prve demokratično izvoljene slovenske vlade. V času njegovega mandata (1990-1992) je Slovenija dosegla samostojnost in mednarodno priznanje.

Demos je kot koalicija na prvih volitvah nastopil z jasnimi državotvornimi programi: postavitev samostojne in demokratične države Slovenije. Kako danes gledate na tisti čas pred 14 leti?

Z veseljem in ponosom, kajti naša generacija je razumela nasmeh zgodovine in je bila sposobna v spremenjenih političnih okoliščinah uresničiti sanje številnih slovenskih rodov ter izvesti projekt slovenske osamosvojitve. Takrat je bil resnični slovenski pomladni čas, čas odprtja in vesel sem, da nam je to skupaj uspelo. Za skupni projekt smo dobili tako široko podporo naših ljudi in nenazadnje tudi tako veliko podporo mednarodne skupnosti, ki nas je januarja 1992 tudi priznala.

So bile to sanje ali realistični načrt?

Jugoslavija je bila pravzaprav mrtva že pred Titovo smrtjo, preprosto ni več delovala kot normalna država.

va. V Demosu so se zbrale sile, ki so mislile zares, čeprav so takoimenovani "realisti" dejali, da je vse to nemogoče. Ne smemo pozabiti, da je JLA še vedno delovala skupaj s tajno policijo in drugimi državnimi podsistemi. Kadar greste v velike projekte, nikoli ne morete z gotovostjo reči, vse je pripravljeno. Mi smo bili dobro pripravljene, nekaj pa je bilo tudi tveganja in tistega notranjega „gremo“. Ta gremo pa se je zgodil na podlagi jasne politične volje, temeljitih priprav vlade ...

Danes se veliko govori o narodni enotnosti v tistem času. Kako pa je bilo to čutiti v politiki? Je bil to res enoten nastop oziroma kako so to "enotnost" videli predstavniki prejšnje politične oblasti?

Narodne enotnosti v tej zvezi dolgo ni bilo, ni je bilo celo po plebiscitu 23. decembra leta 1990, ko je 89 % Slovencev podprlo koncept osamosvojitve. Na prve demokratične volitve je šel Demos na podlagi takoimenovane Majniške deklaracije, ki je zahtevala samostojno in demokratično slovensko državo, politične sile na drugi strani pa so se navdihovale pri takoimenovani temeljni listini, ki je želela še naprej Jugoslavijo. To je bila bistvena razlika med nami. Po plebiscitu smo zaradi take ljudske podpore pričakovali, da bodo tudi stare sile podprle naš projekt. Vendar smo v državnem zboru, v katerem sedaj sediva, nekaj zakonov, ki so bili nujno potrebni za pravilen potek osamosvajanja po pravih demokratične države, uspeli sprejeti z minimalno večino, z nekaj glasovi več. To je dokaz, kako močno so nekateri nasprotovali osamosvojitvi. Enotnost, o kateri radi govorimo, pa se je zgodila ob napadu na Slovenijo.

Takrat smo zares vsi čutili tisto narodno enotnost, čeprav so še takrat nekateri razmišljali, da bi bilo potrebno z oblasti vreči Demosovo vlado. Nekateri niti takrat niso mirovali.

Osamosvojitve si brez pomoči "od zunaj" ne moremo zamisliti. Tukaj mislim predvsem na takrat vplivne politike po Evropi. Menda vam je v razgovoru na štiri oči nemški kancler Kohl rekel takole: "Jaz natančno vem, kam spada Slovenija. Mi je ne štejem na Balkan, vi ste kulturno civilizacijski del Zahodne Evrope. Če smo uporabili načelo samoodločbe pri združitvi Nemčije, ne moremo tega odrehati Sloveniji."

To mi je 1. julija leta 1990 v Budimpešti pomenilo, da je bila takratna vodilna politična osebnost v Evropi odprta do našega projekta. On je nedvomno močno zaslužen za naše mednarodno priznanje. Nemška politika se je kmalu zedinila v naklonjenem odnosu do našega projekta in to je imelo močan odmev po vsej Evropi. Leva, socialdemokratska evropska linija na začetku ni podpirala naše osamosvojitve in je zavzela drugačno stališče od krščanskodemokratske linije, ki jo je poosebljal kancler Kohl. Njegova linija je imela veliko večino v evropskem parlamentu, kar nam je bilo v veliko politično in moralno oporo.

Kako ste doživljali "vpliv in pomoč" naših rojakov po svetu?

Takrat je oživela vsa Slovenija, vse slovenstvo. Dobivali smo poročila o veliki podpori naših rojakov po vsem svetu. Odvijale so se demonstracije, peticije, rojaki so odločno zastavili svoj glas v podporo osamosvojitvi in to nam je doma vlivalo dodatnega poguma. Včasih je marsikje odpiralo mnoga prej zaprta

vrata. To je bil enkratni občutek. Prebujanje zunaj Slovenije, v zamejstvu, izseljenstvu in zdomstvu je imelo močan vpliv tudi pri političnih strukturah držav, v katerih so se rojaki organizirali.

Slovenija danes - polnopravna članica Evropske zveze in članica NATA? Kako sedaj?

Nekateri pravijo, da velikih tem ni več, da se zgodovina zapira, jaz pa pravim, da se za nas začenja nova doba. Naredili smo pomembne izpite, v relativno zelo kratkem času smo uresničili oba zelena cilja. Sedaj moramo začeti uresničevati naše narodno-politične cilje v novih okoliščinah. Spremeniti bomo morali mišljenje v naših glavah. Ni več meja, ni več mejaka, ampak imamo soseda, partnerja, s katerim moramo bolj sproščeno sodelovati. Prihajajo novi izzivi, odgovoriti bo treba na vprašanje mednarodnega terorizma, iskati nove možnosti povezovanja našega gospodarstva s svetovnim, doma imamo težave na demografskem področju, politični prostor doma je v krizi, nesorazmerno razdeljen ... Zamisliti si moramo, katere so naše prednosti in kaj bi lahko tej Evropi tudi ponudili, da jo sooblikujemo in ji damo nekaj našega duha.

Zagotovo bomo priče mnogim spremembam, odprle so se meje, sosed naj bi postal "mejak" in ne več "vrag". Smo sposobni teh sprememb v naših glavah?

Tranzicija v glavi je zagotovo najtežja. Nas so desetletja učili, da so na drugi strani meje samo sovražniki. Tudi leta 1991, ko nas je napadla JLA, so vojakom govorili, da je treba braniti Jugoslavijo, ker so jo napadli z zahoda in s severa. Te meje se v glavah počasi umikajo novemu razumevanju. Sedaj pripadamo Evropi, s katero imamo iste vrednote, načela in tudi skupna pravila igre. Države v zvezi med seboj sodelujejo, se ne napadajo, iščejo skupne rešitve. Po dolgem času bomo Slovenci sedaj (razen rojakov na Hrvaškem) živeli v okviru iste skupnosti, v kateri bodo meje še ostale, ne bodo pa nas več delile. Če bomo hoteli, se bomo lahko najbolj približali konceptu Zedinjene Slovenije, ki je nastal leta 1848. Vse tri Slovenije bodo med seboj začele sodelovati bolj sproščeno, bolj umirjeno in s skupno vizijo.

Kako naj Slovenija uveljavlja enakopravnost z drugimi, dosti večjimi in gospodarsko vplivnimi državami? Je to sploh mogoče?

Je mogoče. To dokazujejo primeri manjših držav v Evropski zvezi. Njim nihče ne govori, da so majhni ali

nesposobni. Ravno te države so dokazale, da je biti majhen lahko tudi velika prednost v Evropski zvezi. So v vrhu uspešnosti tudi v svetovnem merilu. Ne govori se več o velikih in majhnih, ampak o uspešnih in manj uspešnih državah. Torej ne odloča kvantiteta, ampak kvaliteta. In tu vidim priložnost, ki jo mora naša država izkoristiti sebi v prid. Jaz osebno tudi v evropskem parlamentu ali v evropski ljudski stranki nimam nobenega manjvrednostnega kompleksa, ker prihajam iz po številu ljudi ali številu kvadratnih kilometrov majhne države. V to igro moramo iti s ponosom in samozavestno in zagotovo nas bodo opazili, nam pri sluhili in upoštevali naše mnenje.

Pri nas je že stoletja prisoten strah majhnosti pred drugimi. Kako bo z ohranjanjem lastne, narodove identitete?

Narodne zavesti ne bomo naročali v Bruslju, ampak doma v slovenskih družinah, slovenskih šolah, v slovenski Cerkvi. Nihče v Evropski zvezi ni izgubil svoje identitete, svojega jezika, kulture. Nasprotno, na podlagi večjega gospodarskega razvoja sta se narodna zavest in identiteta okrepili. Kar poglejmo si primere na Danskem, Irskem, Finskem. Vse te države potrjujejo moja stališča. Živeli bomo z načeli Evropske zveze, ki se glasi »Enotnost v različnosti«. Različnost se spoštuje.

Kakšen naj bi bil po vašem mnenju slovenski evropski poslanec? Kaj so njegove prioritete, kako naj deluje?

Slovenski evropski poslanec bo moral misliti evropsko s slovenskim srcem, če hoče uveljavljati tisto, kar bo pomagalo Sloveniji naprej. Bistveno je, da ne bomo mislili ozko nase. Iskati bomo morali rešitve, ki bodo zanimive tudi za druge. Samo tako bomo lahko dosegali cilje, ki bodo dobri tako za nas kot tudi za druge.

Kje in kako vidite sebe kot poslanca v evropskem parlamentu? Kje so vaše prednosti?

Sam imam že dolgoletne mednarodne izkušnje. Imel sem že dve pomembni evropski funkciji, tam me politiki že dobro poznajo. Prejel sem tudi nekaj pomembnih evropskih nagrad, ki so vsekakor zasluga za ves moj dosedanji trud v evropskem parlamentu in v evropski ljudski stranki, ki je najmočnejša evropska stranka. S svojimi evropskimi zvezami lahko nedvomno veliko prispevam k promociji, razvoju in političnemu vplivu naše države v EZ. Mislim, da je bil moj glas

v Evropskem parlamentu že do sedaj jasen, prepoznaven in razumljiv.

Zdi se, da ste zunaj dosti bolj priljubljeni in cenjeni kot doma. Kako si to razlagate?

Zunaj nikoli nisem imel težav s starimi političnimi silami, ki so se precej trudile s kampanjo proti meni že v času, ko sem bil predsednik vlade. Zunaj se mi ni treba ukvarjati z bivšimi komunisti in vsako jutro odstranjevati polen, ki se naberejo doma. Moram pa reči, da se je tudi doma odnos spremenil zlasti od takrat, ko sem zunaj dosegel različna priznanja za svoje delo. Tako se mi je po vseh meritvah priljubljenosti tudi doma dvignila priljubljenost in zasedam prvo mesto med pomladnimi politiki. Mislim, da je do nekega priznanja prišlo tudi doma.

Dvanajst let vlade LDS. Kaj to pomeni za državo? Zdi se, da ni več prave vizije, vse se dogaja v nekih ograjenih vrtovih – fevdih, na obzorju ni več videti nekih novih projektov.

Zgodba o uspehu se poslavlja, model vladanja se je izčrpal, koalicijska kultura je šibka. V politiki se zmeraj dogajajo vzponi in padci in mislim, da je politična opcija, ki nam vlada, že zdavnaj prešla svoj višek. Sedaj se na oblasti vzdržuje na način, ki državi ne koristi. Mislim, da je čas za spremembo. Pošteno rečem, da je tudi tej oblasti marsikaj uspelo in vesel sem, da

Ob podelitvi nagrade Evropejec leta.

smo skupaj uspeli pri glavnih zunanjepolitičnih ciljih – vstop v Nato in Evropsko zvezo. Ko bolj natančno analiziram zadeve, se mi vse bolj zdi, da se bližamo razmeram iz leta 1990, ko je bivša oblast natančno vedela, kaj je narobe in kaj bi morala storiti, pa ni več zmogla povleči pravih potez. Tudi ta vlada v zadnjem letu svojega mandata ne opravlja tistega, kar bi morala. Zato poskuša s popularnimi potezami pridobiti čimveč volivcev, vendar nas po jeseni čaka kar nekaj streznitev. Ne moremo nadaljevati poti naprej s takim zadolževanjem, s tako privatizirano državo v strankarskih interesih. Politiko je treba postaviti znova v vlogo služenja skupnim državnim interesom. In tu pričakujem velike spremembe.

Velik del krivde k takemu stanju lahko pripišemo tudi neenotnosti samih strank iz pomladnega bloka. Kako komentirate to neenotnost nekoč in danes?

Vir te neenotnosti je v razpadu Demosa. Potem smo bili priče v različnih Drnovškovih vladah, da je ena ali sta dve stranki sodelovali v vladi, ostanek je bil v opoziciji. To je pri volivcih rojevalo vprašanja, apatijo, razočaranje in volilno abstinenco. Zgodile so se izdaje in politično neproduktivne zadeve, ki so nam samo škodile. Mislim, da temu nima smisla posvečati prevelike pozornosti. Delati je treba za to, da se tiste sile, ki so bistveno pripomogle k osamosvajanju, znova povežejo. Sedaj se po izključitvi SLS iz vlade kažejo možnosti, da bi vendarle lahko stopili skupaj v stvar, ki nas povezujejo. Samo tako bomo lahko prepričali volivce, da podprejo linijo, ki ima za Slovenijo jasen program.

Kaj bi ta enotnost prinesla na ravni volitev za evropski parlament?

Stranke so zelo samozavestne in pričakujejo, da bi vsaka lahko dobila vsaj po en mandat. Tudi evropska ljudska stranka v tem primeru ne narekuje neke enotnosti na silo. Jeseni so tudi parlamentarne volitve in analitiki pravijo, da bi preveliko povezovanje sedaj pomenilo izgubo identitete in moči posamičnih strank. Zato smo se tako odločili, da gremo posebej tudi na evropske volitve.

Kdaj bo ta država končno spremenila svoj odnos do rojakov po svetu? Mislim predvsem na sam koncept sodelovanja: rojaki se še vedno čutijo zastopavljeni, vsa aktivnost se ustavi pri folklori in navideznem ohranjanju same tradicije. Mislim, da se država ne bi smela zadovoljiti zgolj s finančnimi drobtinicami, ki jih deli zelo neselektivno.

Ne čudim se, da je stanje tako, kot je. Samo v zadnjem letu so se na tem mestu zamenjali trije državni sekretarji. V času Demosa smo imeli posebnega ministra za Slovence po svetu. Kasneje smo slišali celo ideje, da bi sekretarja za to področje preprosto ukini, čemur smo mi odločno nasprotovali. Ne vidimo prave skrbi, pravega odnosa do te problematike, do naših ljudi po svetu. Veliko je delegacij, ki so drage, veliko se potuje, vse je bolj površno in na žalost res preveč folklorno. Ta oblast ne zna povezati slovenskih potencialov po svetu z našimi možnostmi, ki jih imamo doma. Tudi tako bi slovenstvo zaživelo v neki novi kvaliteti. Iz opozicije nismo imeli velikega vpliva na vse to. Mi pričakujemo najprej neki odnos države do Slovencev po svetu, spoštovanje in zahvalo za vse, kar so za nas do sedaj naredili. In tega ni malo. Pričakujem, da bomo redno enkrat letno povabili Slovence po svetu v naš parlament, se jim zahvalili, jim prisluhnili in poiskali nove možnosti sodelovanja. Res bi tudi finančno razdeljevanje sredstev tako po višini kot po namenu moralo biti drugačno.

Kako pa komentirate stanje pri naših zamejcih in odnos RS do tega vprašanja?

Slika v zamejstvu je odraz stanja pri nas doma. Rad rečem, da je berlinski zid padel na obe strani. Ta delitev med našimi ljudmi je odsev stanja doma in rezultat prejšnje politike do naših zamejcev. Tako se slovenske interese enostavno izigrava za politične igrice. Temeljni narodni vidik je izpuščen ali pa je zgolj v oklepaju. Vsekakor se odpirajo nove možnosti, ki jih moramo izkoristiti. Pluralnost mora biti in je naravna. Toda potrebno je poiskati tudi skupne imenovalce, ki voz popeljejo naprej. To velja tako za matico kot zamejstvo. Ne smemo pozabiti, da sta zlasti naši manjšini v Italiji in Avstriji plačali visok davek zaradi železne zaves, ki je prej delila Evropo na dva dela. Bili so tretirani kot možni uvozniki komunistične ideologije, na njih so gledali po strani tudi v teh državah. In vse to je ohromilo ves naš narod. Želel bi si, da sodelovanje ne bi bilo odvisno od barve, ki trenutno vlada v RS, ampak od skupnih narodnih interesov. Temelje linije odnosov s Slovenci po svetu in zamejstvu bi morale biti prisotne ne glede na to, kakšne so naše notranje politične razmere oziroma čutenje, ki ga vladajoča stran čuti do tega vprašanja. Samo v tej smeri je mogoče pričakovati stalen napredek. Iskati moramo trajne odločitve.

Pogovarjal se je Ljubo Bekš

Cerkev v svežini velikonočnega jutra

Marsikje po Evropi že prodajajo cerkve. Preveč jih je in vse težje jih je vzdrževati. Krščanske skupnosti se še naprej krčijo. Kako dolgo bo šlo tako naprej, se sprašujejo tisti, ki jim je pri srcu krščanska dediščina? Kaj bo s krščanstvom v prihodnjih generacijah?

Taka in podobna vprašanja si zastavljamo vsi, ki širom po Evropi strahoma opazujemo ta pojav. Vendar smo pri tem morda preveč sociološki, sodimo in merimo le na zunaj. Dejal bi, da smo premalo evangeljski. Morda tudi premalo poznamo našega Učitelja, Jezusa Kristusa, ne zavedamo se dovolj, kaj je on sam položil v srce človeka in človeštva: upanje, zakon rasti majhnega gorčičnega zrna, rast Božjega kraljestva, ki se širi v tišini in skromnosti. Kar se na zunaj manjša, lahko na znotraj raste. Velikih množic, ki jim je Jezus govoril in jim delal čudeže, ni bilo ne pod križem ne pri njegovem vstajenju. Do tja so prišli le posamezniki in majhne skupnosti. Ta svetla in pozitivna misel je v letošnjem velikonočnem času zorela v meni. Z veseljem vam jo posredujem.

Prvo skupnost velikonočnega jutra predstavlja le nekaj žena. Zgodaj zjutraj gredo k Jezusovemu grobu. Mislijo, da bodo mazilile njegovo mrtvo telo. Med potjo jih skrbi le nekaj: "Kdo nam bo odvalil kamen od vhoda v grob?" (Mr 16,3). Ko pridejo h grobu, je težki kamen že odvaljen. Vstopijo in najdejo angela, ki jim pravi: "Ne bojte se! Jezusa iščete, Nazarečana, križanega. Vstal je. Ni ga tukaj." Zbežale so od groba, trepetale in bile vse iz sebe.

Cerkev velikonočnega jutra predstavlja nadalje Marija Magdalena, grešnica, ki ji je Jezus odpustil in iz nje izgnal sedem hudih duhov. Evangelist Janez pripoveduje, kako je prišla k Jezusovemu grobu in jokala. "Mojega Gospoda so odnesli in ne vem, kam so ga položili" (Jn 20,13). Ko je to izgovorila, je zagledala Jezusa, pa ni vedela, da je on. Mislija je, da je vrtnar. Ko le-ta spregovori njeno ime, ga hipoma prepozna. Po hebrejsko reče: "Rabuni!", kar pomeni Učenik.

Prvo velikonočno skupnost nato nazorno prikazujeta dva učenca, ki po Jezusovi smrti potujeta iz Jeruzalema v Emavs. Žalostna pripovedujeta sopotniku, kaj se je zgodilo z Jezusom iz Nazareta. Veliki duhovniki in poglavarji so ga izročili v smrt in ga križali. Ko se na koncu poti usedejo k mizi, se skrivnostni spremljevalec razodene. Vzame kruh, ga blagoslovi in jima ga da (Lk 24,30). Tedaj so se jima odprle oči in sta ga spoznala.

Cerkev velikonočnega jutra pa končno predstavlja Marija, Jezusova mati. Skromna in tiha je, kot vedno. V hiši Jezusovega učenca Janeza tiho upa in moli. Tudi po smrti svojega sina izreka svoj "Zgodi se!". V tej drži notranje predanosti Bogu pride do njelušljanje žena in Jezusovih učencev o praznem grobu. Kot materi ni potrebno, da vidi. Ve in globoko čuti, da je Bog uslišal prošnje svojega in njenega Sina. Hvaležno ponavlja svoj Magnificat. Marija je tako prva prepričana velikonočna osebnost: mati vere.

Cerkev velikonočnega jutra! Kako te imam rad v tvojih prvih korakih vere! Prav nič triumfalna nisi. Prej skromna in boječa. Pa tako zelo, zelo človeška. In kot taka si bila vredna sprejeti vstalega Gospoda.

Cerkev, ohrani svežino vstajenjskega jutra! V tebi niso pomembne številke. V tebi je pomembna globina! Svežina! Pristnost! Ti si tudi podoba naših krščanskih skupnosti. Majhne so, raztresene, večkrat utrujene in boječe. Pa so vendarle vredne sprejeti Tebe, vstalega Gospoda! Ti sam postani njihova moč in jim daj poguma. Za preživetje! S svežino velikonočnega jutra naj dan za dnem prislunhnejo veselemu oznanilu: "Ne bojte se! Gospod je res vstal."

Zvone Štrubelj

94. sestanek Zveze

Od 8. do 12. marca 2004 je bila spomladanska pastoralna konferenca Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, daikonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi v Moulins-les Metz. Z vseh koncev Evrope so na takšen ali drugačen način hiteli proti Metzu v Franciji sobratje, ki so dogovorni za pastorale slovenskih rojakov v Evropi.

Vse dni je zjutraj vodil bogoslužje škof Alojzij Uran in z izbranimi besedami nagovarjal ter bodril slovenske izseljenske duhovnike v Evropi. Prav tako je namenil veliko časa poročilu iz Slovenije, da nas je vse povezal z našo domovino v dobrem in hudem.

V torek smo doživeli občni zbor in volitve v upravni odbor Zid-a. Novi člani odbora Zveze so: predsednik je msgr. Janez Pucelj, tajnik je stari novi Janez Modic, blagajnik pa Lojze Zaplotnik. Za člana Nadzornega odbora Zveze pa sta bila izvoljena Janez Žagar in dr. Zvone Štrubelj.

V popoldanskem odmoru je sledil kratek ogled ene najlepših gotških katedral na svetu, to je katedrale v Metzu. Človek je neverjetno presenečen nad lepoto in veličino božjega prostora. Če pa tam poleg klasike doživi še Marka Chagala in njegova barvna okna, je to še dodatek k lepoti božjega prostora.

V sredo je rektor papeškega zavoda SLOVENIK dr. Jožko Pirc predstavil papeški zavod, njegovo delovanje in njegov pomen za Slovence v Rimu. Prav tako je bilo prijetno slišati, kako živi in deluje slovenska skupnost v večnem mestu. Posebej pa moramo biti slovenski duhovniki Jožku hvaležni za vsebinsko obrazložitev dialoga, ki ima temelj v teologiji.

Popoldanske ure so bile namenjene obisku ameriškega vojaškega pokopališča. Neverjetno, kakšen pomen Amerikanci posvečajo svojim padlim v II. svetovni vojni. Obenem pa je bila urejenost »božje njive« spršaevanje vesti našim politikom, kdaj bodo tudi pri nas urejena pokopališča oziroma kdaj bodo tudi naši ljudje za svoje mrtve sorodnike dobili mrliške liste.

Pot nas je vodila v Merlebach, kjer je živel in deloval danes pokojni msgr. Grims. Obisk njegovega groba nas je vse prisotne nagovoril. Srečali smo se tudi s tamkajšnjo slovensko skupnostjo v tem mestu in si ogledali mozaike, ki jih v slovenski hiši oziroma kapeli ustvarjata Jože Kamin in Toni Drašček. Nisem imel priložnosti videti in doživeti kapele Odrašenikove Matere ter mozaikov p. Marka Rupnika in njegovih sodelavcev v Rimu, sem pa smel občudovati enkratno delo naših dveh tamkajšnjih slovenskih duhovnikov. Nato je sledilo srečanje in še kaj več v Jožetovem mlinu. Mize so bile obložene z dobrotami, ki jih moreš srečati samo v pravljlični deželi. In tamkaj se je pravljica uresničila. Jože, tebi in vsem tvojim na tem mestu iskrena zahvala za vso gostoljubje.

V četrtek nas je škof Uran nagovoril z mislijo, ki nam mora izpraševati našo vest. Evropa je izrinila Boga iz svoje srede. V izpraznjena srca se je naselil hudi duh, zlo. Povabil nas je, naj storimo vse, da bi to preprečili. Popoldne pa smo prisluhnili različnim izkušnjam iz pastore med rojaki. David Taljat je predstavil slovensko skupnost v Švici in Liechtensteinu, Dori je predstavil skupnost v Berlinu, Jože Kamin pa je spregovoril o slovenski skupnosti v Franciji. Poleg njega je o težavah pastore spregovoril tudi Toni Drašček.

V nadaljevanju spomladanske konference je bilo govora tudi o srednjeevropskem katoliškem shodu v Maria Zell in o udeležbi slovenskih misij v tem Marijinem mestu.

Na koncu je tekla beseda tudi o Rafaelovi družbi in Naši luči, ki opravljata pomembno nalogo pri ohranjanju slovenstva med našimi rojaki doma in po svetu.

V petek zjutraj je bila zaključna sveta maša in nato so se slovenski dušni pastirji ponovno razkropili po vsej Evropi, kjer z veseljem in ljubeznijo nadaljujejo svoje duhovniško poslanstvo med našimi rojaki.

Švedski vagabund Zvone Podvinski

Delovno vzdušje na spomladanski pastoralni konferenci

Svetovni dan mladih

V pričakovanju velikega svetovnega srečanja mladih avgusta 2005 v Kölnu je »Jugend 2000« v sodelovanju z münchenskim škofijskim uradom za mladino priredil 19. škofijski svetovni dan mladih 2004 pod geslom »Želimo videti Jezusa« (Jn 12,21).

To prošnjo so izrekli Grki apostolu Filipu, ko so slišali, da je Jezus prišel v mesto Jeruzalem. Tudi danes mnogi mladi iščejo Jezusa in »ga želijo videti«. Zato so se na cvetno nedeljo mladi iz škofije München - Freising zbrali pred münchensko stolnico (cerkev Naše ljube Gospe), kjer je kardinal Friedrich Wetter pozdravil zbrane in blagoslovil palmovje veje. V procesiji okrog stolnice, ki spominja na slovesni Jezusov vhod v Jeruzalem, so ljudje vstopili v cerkev, kjer se je začelo praznično bogoslužje cvetne nedelje.

Tudi mladi iz slovenske župnije München so se v narodnih nošah udeležili procesije in maše s kardinalom Friedrichom Wettrom. Pri darovanju so skupaj z mladimi iz Slovaške, Madžarske in Hrvaške na oltar prinesli darove: kruh, vino, svečo in rože. Pristopili so h kardinalu, ki je sprejel vsakogar z nasmehom ter spregovoril z njimi nekaj besed. Slovenske predstavnike je prosil, naj prenesejo tople pozdrave njegovemu nekdanjemu sošolcu in prijatelju nadškofu Alojziju Šuštarju.

Pred cerkvijo so ljudje občudovali slovenske narodne noše, zato so spontano pristopali k našim mladim ter jih spraševali, od kod so. Mnogi so Slovenijo dobro poznali, ker so tam preživeli počitnice ali dopust. Zanimalo jih je tudi, ali slovenski mladi iz Münchna še ohranjajo svoj jezik in stik s kulturo ter matično domovino.

Popoldne se je nadaljeval program v Edith-Stein-Gymnasium. Najprej je bil ogled filma s svetovnega dneva mladih 2002 v Torontu, nato je sledila glavna prireditev s

kardinalom Wettrom ter nastopom folklornih skupin. Na voljo so bile različne delavnice z zanimivimi temi o medicinskih vprašanjih, sodobnih pričevalcih vere, duhovnosti, poklicnosti, zakonu, glasbi na krščanski sceni. V sveti uri (Holy Hour) so se mladi združili v skupni molitvi in čaščenju. Po večerji je sledil musical z naslovom »Jacobs Well«. Dan je minil v prijetnem vzdušju ter z mislijo na snidenje prihodnje leto na svetovnem dnevu mladih v Kölnu.

Na trgu sv. Petra v Rimu je istočasno praznoval z mladimi tudi sveti oče Janez Pavel II. 50.000 se jih je udeležilo bogoslužja ob vstopu v veliki teden in obnem obhajalo 19. svetovni dan mladih. »Sporočilo križa gotovo ni lahko razumljivo v današnjem času, ko se napredek in udobje povzdiguje kot najvišja vrednota,« jih je nagovoril papež. »Vendar vi, dragi mladi, ne bojte se v vsakršnih razmerah oznanjati evangelija o križu. Ne bojte se plavati proti toku.«

Svetovni dnevi mladih so nastali na njegovo pobudo pred 20 leti, ko je ob zaključku svetega leta izročil mladini križ, naj ga ponesejo s seboj v svet. Papež se je ganjen ozrl na to dolgo pot z besedami: »Od takrat ste ponesli ta križ v mnoge dežele, kjer so pripravljali svetovne dneve mladih. Na tej romarski poti po vseh kontinentih je šel kot bakla iz rok v roke. Postal je svetlo znamenje upanja, ki je poživil mlado generacijo za tretje tisočletje.« Ponovil je besede, s katerimi je leta 1984 izročil križ v roke mladini: »Jaz zaupam v Kristusov križ. Nesite ga v svet kot znamenje Kristusove ljubezni do človeštva in oznanjajte vsem, da imamo odrešenje le v Kristusu.«

Na koncu bogoslužja je papež namenil pozdravno besedo 1500 mladim v Berlinu, ki so se zbrali, da bi sprejeli križ svetovnih mladinskih srečanj. Prinesli so jim ga mladi iz Sarajeva in jim ga izročili na trgu pri Brandenburških vratih. Preko satelita so prisluhnili papeževim besedam: »Opogumljam vso Cerkev na Nemškem, da se pripravi na ta veliki dogodek.« 17 mesecev bo križ potoval po Nemčiji. Sprejeli ga bodo mladi v vseh škofijah v pripravi na naslednji svetovni dan mladih, ki bo avgusta 2005 v Kölnu.

**XX.
Weltjugendtag
Köln 2005**

Fantovska praznovanja

Mesec majnik je bil nekoč fantovski mesec. Postavljali so mlaje sredi vasi, na Dolenjskem pa pred hišo najlepšega dekleta. Dekletu, ki je fantje niso marali, pa so nasuli trnja pod okno in se potem nagajivo smejali. V mesecu maju so tudi sprejemali novince medse. Fantovska družba ali fantovščina je imela na vasi tudi vzgojni in varnostni pomen, saj je krotila preveč predrzne fante.

Postavljanje mlajev za mesec maj je marsikje že zamrlo in se preneslo na druge priložnosti: za poroko, za župnijski praznik ali birmo, za novo mašo, za kakšno posebno krajevno praznovanje. Mlaje je tako po Sloveniji še kar pogosto videti, izginili pa so skoraj vsi običaji, ki so bili prvotno povezani s postavljanjem mlajev. Ponekod mlaj kupijo pri radodarnem gospodarju, ponekod pa ga ukradejo. Mlaj je navadno dolga, lepo raščena smreka, ki jo oklestijo in pustijo veje samo pri vrhu. Ogulijo tudi lubje, pod vrh pa obesijo spleten venec, okrašen s pisanimi trakovi. Posebna čast je bila za tistega, ki je poveljeval postavljanju mlaja in skrbel, da so vsi fantje enakomerno dvigali, da se jim mlaj pri postavljanju ne bi prevrnil. Včasih so na venec obesili tudi kako nagrado za tistega fanta, ki bi uspel prilezati do vrha po spolzkem deblu.

Na Primorskem, kjer nimajo smrek, pa postavijo bor, brezo ali kako drugo drevo in nanj obesijo mnogo pomaranč in limon. V bližini Trsta na kakem vrtu ukradejo mlado češnjevo drevo, ga pritrdijo na drog in postavijo. Toda tak primorski »maj« ne stoji dolgo. Že prihodnjo nedeljo se zberejo domačini k veliki zabavi ob podiranju maja. Ko je podrt, plane mladina k njemu in tekmujejo, kdo bo nabral več pomaranč in limon. V Goriških brdih je mlaj visoka breza. Nanjo obesijo kolače in pomaranče. Otroci smejo nato plezati na mlaj in si nabirati pomaranč in kolačev.

V Slovenskih goricah so mlade fante sprejemali v fantovsko družbo na »Frjanovo«, to je ob godu sv. Florjana. Mladi fantje so na sprejem čakali pred vaško kapelo. Prej so se morali naučiti peti pesem »flor-

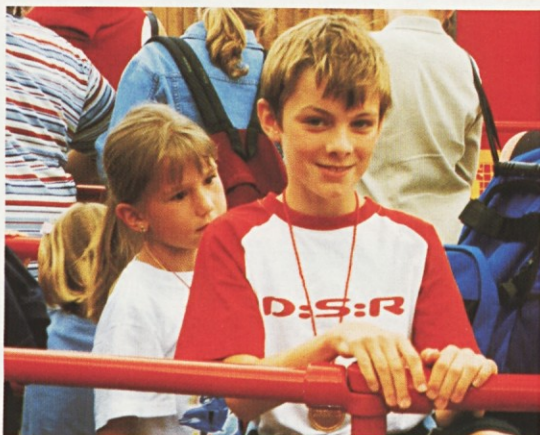
janovco«. Starejši fantje so prišli do kapele kasneje in določili, katerega od mladih fantov sprejmejo v svojo družbo. Potem so odšli po vasi koledovat. Pod oknom vsake hiše so zapeli florjanovco. Pesem opeva življenje sv. Florjana, ki so ga zaradi krščanske vere mučili in nazadnje vrgli v ogenj, da je živ zgorel. Ko so fantje odpeli, je najstarejši stopil k oknu in pozdravil: »Dobro večer no sveti Frjan! Zdaj je priša en jajčov cigan. Bog vam požegnaj vinske gore no žitno polje, meni pa petnodvajsti jajc gre.« Potem je prišla k oknu gospodinja in darovala nekaj jajc ali klobas.

Ko so obiskali vse hiše v vasi, so prešteli nabrane darove. Sto jajc so ohranili za cvrtje, ostale pa so prodali. Za izkupiček so potem kupili vino. Nekaj denarja se je zbralo tudi od novo sprejetih članov, ki so za sprejem morali plačati nekaj denarja. Potem so se zbrali v kaki večji hiši, najraje v tisti, kjer je bilo doma več deklet. Ta so jim iz prinesenih jajc spekla cvrtje. V okolici Ljutomera, kjer fantom rečejo »čehi«, so dekleta za šestnajstletne fante, ki so bili sprejeti v fantovsko družbo, spletla vence iz šipka.

Najstarejši izmed fantov jim je potem razložil, kako se morajo obnašati: Na vasi se morajo lepo vesti, med potjo ne smejo komu škode delati ali razbijati, ne smejo krasti, starih ljudi ne smejo imeti za norca, do fantov iz druge vasi morajo biti prijazni.

Fantje so se resda večkrat tudi precej hudo stekli, toda stari ljudje, otroci in ženske so bili pred njimi varni, saj so fantje sami skrbeli, da se kdo ne bi pregrešil proti šibkejšim. V modernem času je marsikaj drugače: ni več fantovščine, ki bi mlade razboriteže krotila, zato pa v šolah potrebujejo varnostnike, ki naj bi varovali pred podivjanimi mladeniči.

Modic Janez

Prelom s "Hej, tovariši!"

Če sodimo po referendumu, s katerim so državljani odločno, s 95 % glasov, zavrnilo zanje škodljivo rešitev glede »izbrisanih«, se jim je levica, ki je že dvanajst let na oblasti, povsem odtujila. Da nekaj ni prav, je napovedoval že plaz korupcijskih afer, ki se še kar vrstijo.

Zanesljivo znamenje, da teče voda v grlo naslednicam komunistične partije, je ustanovitev Foruma 21. To je nekakšen Kučanov centralni komite, interesna združba, ki kani tudi v Evropi ohraniti denar, pridobljen s sumljivim lastninjenjem, na oblasti pa imeti ljudi, ki so ji pokorni. Prva naloga Kučanovega foruma je nadzorovati vse »tovariške« posle (= korupcijo) in paziti, da ne bi prišlo kaj na svetlo. To je iz dneva v dan teže, saj denarja ni toliko, da bi ga mogli vsi »upravičenci« dobiti pod roko, in bodo, kot se že dogaja, izdali imena tistih, ki so nelegalno prišli do večjih vsot. Dokler je bilo dovolj družbenega premoženja, ki si ga je komunistična elita lahko delila in se ga pollaščala, so drug drugega krili. Sedaj pa, ko tega ni več in je nevarnost, da nekdanji »tovariši« drug drugega potunkajo zaradi denarja, je potreben Kučanov forum.

Ta Forum je potreben tudi zato, ker usiha sloga med strankami komunističnega porekla. Liberalci in socialdemokrati vlečejo vsak zase, ker se morajo tudi oni boriti za volivce, ki so vse manj lahkoverni. Kučanov forum je vložil ves svoj ugled, da bi ljudi odvrnil od referenduma o »izbrisanih«, a so ljudje spregledali, kam pes taco moli. Kučanov krog hoče namreč kar počez podeliti državljanstvo vsem z juga, ki ob samostojnosti niso hoteli postati slovenski državljani ali pa jih sploh ni bilo pri nas. Nekateri so do državljanstva upravičeni, kar je mogoče urediti po redni pravni poti. Tako pa državljanstva ne morejo dobiti ljudje, ki so se borili proti Sloveniji ali pa so iz nje odšli in se vojskovali po Jugoslaviji. Sedaj, ko vidijo, kako je pri nas, se razglašajo za »Slovence«, a so jim pravi Slovenci povedali, da tako gladko pač ne bo šlo. Državljanji so s

tem pripeljali hudo zausnico Kučanu in njegovim, kar je dobro znamenje!

Od maja smo člani Evropske zveze. Res stopamo v njo s takšnimi fosili, kakor je Kučanov forum, ki deluje kot nekakšen centralni komite in skrbi za ohranjanje »pridobitev« revolucije in tranzicije (beri:

za ohranjanje nakradenega od druge svetovne vojne do vstopa v Evropo). Po drugi strani pa stopamo v njo manj ustrahovani in naivni, kolikor rezultati referenduma pomenijo odločen »NE!« Kučanu in njegovim. To daje upanje, da se bo družbeno ozračje pri nas vendarle sprostito in bo človek smel biti tudi kaj drugega kakor Kučanov liberalci ali socialdemokrat, ne da bi ga zmerjali in zasmehovali, kako je podalpski bebec, in ga onemogočali, kjer se le da. Doslej si smel peti le eno vižo, da si bil prav in kaj veljal, rezultat referenduma o »izbrisanih« in vstop v Evropo pa sta prelomnica s »Hej, tovariši!« in obetata evropsko pluralnost in barvitost tudi na političnem in družbenem področju.

Referendum je bil na cvetno nedeljo, na belo nedeljo pa se je dosedanji ljubljanski nadškof in metropolit dr. Franc Rode poslovil od svojih vernikov in vse Slovenije v ljubljanski stolnici. Ne le verniki, ampak vsi, ki v srcu dobro mislijo, so se od njega v duhu hvaležno poslovili in ga z molitvijo ali dobro mislijo pospremili na novo službeno mesto v Rim. Odšel je nadškof, ki je bil ohranjevalec komunističnih »pridobitev« trn v peti: zahteval je demokracijo, pravnost in versko svobodo, proti čemur so se oni vedno borili, opozarjal je na biološko in moralno propadanje slovenstva, kar so oni spodbujali, svaril je pred socialnim razlikovanjem in zapostavljanjem, kar so oni vedno počeli, poudarjal je vrednost življenja (geslo za sinodo - Izberi življenje! - je predlagal on), ki so ga oni zlahka pomendrali ... Priznati moramo, da je dr. Rode s svojo odločnostjo marsikaj dosegel, s svojim pogumom marsikoga odrešil strahu ... Vrh tega, Slovenija nima bolj sposobnega človeka, ki je še domoljub hkrati, na mednarodnem področju. Hvala Bogu, razlogov za upanje je vedno več!

Drago K. Ocvirk

ZAPISALI SO ...

Danilo Slivnik v Magu Forum mrtvih pesnikov

Zdaj ko se Kučanov klan javno sestaja v Cankarjevem domu in ko se direktorji očitno spreminjajo v nekakšne pesnike (samo tako je mogoče razumeti deklarirano podobnost foruma z domnevnim poslanstvom Nove revije), se zaokrožuje politika starih prijateljev in izdajstev.

Kučan je kot partijec s svojim sistemom omrežij prisilil ljudi, da so delovali po njegovih navodilih, in sproti obračunal z neposlušnimi. Zato so se v Cankarjevem domu zbrali predvsem tisti, ki se v preteklosti niso mogli izogniti tem nasprotjem in se postaviti na lastne noge (ali pa so bili v partijske posle preveč vmešani). Toda kdo bi, denimo, pričakoval, da bo nekdanji hrvaški komunist Slaven Letica izdal svojega slovenskega tovariša in javno povedal, da mu je bivši predsednik pomagal pri izplačilu hranilne vloge v Ljubljanski banki. S tem Letica ni samo povzročil velike finančne škode slovenski nasledstveni politiki (v katero se je Kučan nenehno vtikal), ampak je tudi potrdil, da je izdajstvo le ena od platí partijskega prijateljstva.

Udeleženci tako imenovanega foruma bodo šele spoznali, da so se zapletli v povsem nepotrebno stvar in da so pravzaprav nekakšna žrtev na oltarju Kučanove nečimrnosti. Nekdanji partijski šef pač ni mogel drugače, kot da je po upokojitvi sestavil novo organizacijo,

ki naj bi prav tako služila njegovi kontroli, kot je stara (v Kučanovih rokah bi, resnici na ljubo, represivno vlogo igrala tudi poljubna humanitarna organizacija).

Vita Cajnko v Financah

“Kučanova” podjetja iz Forum 21 pomenijo skoraj 60 odstotkov borznega trga, podjetja borznega trga pa ustvarijo pomemben del dobička celotnega slovenskega gospodarstva. Še sreča, da ni politična stranka. Če bi bila, bi imela namreč krepko gospodarsko premoč.

Robert Škrj v Soboti Megla nad Slovenijo

Desnica naj bi se v prvi vrsti opredeljevala za interese kapitala, levica pa za pravice, ki izhajajo iz dela. Desnica naj bi bila za ohranjanje tradicionalnih vrednot (družine, cerkve, naroda), levica pa naj bi se zavzemala za nenehne spremembe, za modernizacijo. V Sloveniji vlada glede tega prava zmeda. Med samoopredeljenimi slovenskimi levičarji je več kapitalistov in bogatašev kot med desničarji.

Prav tako ni videti, da bi se slovenske leve in levo-sredinske stranke vneto zavzemale za državo z izrazitimi socialnimi pravicami. Slovenija, takšna kot je danes, je daleč od modela razvitih evropskih socialnih demokracij, pa čeprav ji je največ let njenega kratkega življenja vladala prav tako imenovana levica (LDS, ZLSD). Prav nasprotno: v vseh teh letih, ki jim sloven-

(Essen) Leta tečejo, 83 jih je naštel rojak Karel Krajnc (sedi v prvi vrsti).

ski demokraski liberalci samovšečno pravijo "zgodba o uspehu", so se razlike med bogatimi in revnimi povečale, sistem družbene solidarnosti (ki je temelj vsake levičarske politike) pa je povsem razpadel. Zato bi se v Sloveniji že morali nehati zaslepljevati z lažnimi političnimi predznaki levo-desno. Ti samo zamgljujejo resnično stanje stvari: v ključnih razvojnih in družbenih vprašanih se desnica in leвица prepletata in zamenjujeta vloži ter se največkrat celo prekrivata (socialno vprašanje, ustvarjanje gospodarskih monopolov, razraščanje države in uradništva). Bolj ali manj pa ostaja skrito, da so "levičarji" danes v Sloveniji sirote, brez pravega političnega predstavnštva.

Stanislav Kovač v Magu

Od zadnje volilne zmage LDS leta 2000 je stopnja gospodarske rasti čedalje nižja, spremljata pa jo sočasen padec rasti plač in dvig brezposelnosti. Slovenijo sta pred kratkim zaznamovala dogodka, ki bosta močno vplivala na našo gospodarsko prihodnost. Po merilih Svetovne banke je bila kot prva izmed tranzicijskih držav sprejeta v elitno svetovno skupino 28 razvitih. Hkrati je statistični urad objavil črnogledno oceno o lanskim gospodarskim rasti: dosegla je zgolj 2,3 odstotka, najmanj po osamosvojitvi. Vstop med razvite in najnižja rast po letu 1992 sta tesno povezana z zatonom gospodarske »zgodbe o uspehu«, ki se je razpletala pod tranzicijsko vladavino LDS.

Vzpon in padec »zgodbe o uspehu«. Premier Tone Rop je kot finančni minister v Drnovškovi vladi jeseni 2001

v državnem zboru napovedal, da bo gospodarska rast v naslednjih štirih letih vseskozi več kot štiri odstotna: za leto 2001 je obljubil stopnjo 4,4 odstotka, potem 4,2 odstotka, za lani 4,5 in za letošnje volilno leto kar 4,8 odstotka. Toda stvarnost je povsem ovrгла Ropove velikopotezne obljube o hitrem razvoju, saj je gospodarska aktivnost v zadnjih štirih letih povsem zastala. Za zaton tranzicijske »zgodbe o uspehu« je bilo prelomno leto 2001, ko smo namesto obljubljenih 4,2 odstotka imeli le 2,9-odstotno rast. Podobno usodo je prineslo naslednje leto, saj je ostala na enaki ravni. Doslej najnižjo tranzicijsko točko je »zgodba o uspehu« dosegla lani: Rop je še kot finančni minister jeseni 2001 obljubljal, da bomo pod vodstvom LDS dve leti pozneje doživeli razcvet s kar 4,5-odstotno gospodarsko rastjo, v resnici pa je njegovo vodenje vlade prineslo najnižjo rast v vsem poosamosvojitvenem obdobju.

NE POZABIMO ...

Predsednik vlade Tone Rop je v prostorih ameriškega zveznega ministrstva za finance v Washingtonu kot prvi v skupini sedmih premierov novih članic zveze Nato Colinu Powellu predal listine o pristopu k severnoatlantskemu zavezništvu.

S tem je Slovenija uresničila enega od dveh glavnih zunanjepolitičnih ciljev, ki si jih je zadala po razglasitvi neodvisnosti leta 1991. »Za državljanke in državljane Slovenije je vstop v Nato dogodek zgodovinskih razsežnosti.« je dejal zunanji minister Dimitrij Rupel. Dodal je, da je vstop v Nato, pri čemer ne smemo pozabiti na vstop v Evropsko unijo 1. maja, posledica od-

(Essen/Hamm) Utrinek po sveti maši

(Waldenburg) Blagoslov novega doma zakoncev Silvije in Markusa Zinke

ločitve za samostojno državo in za vključitev v skupnost razvitih zahodnih narodov. »Ta odločitev je bila dodatno potrjena na lanskem referendumu,« je še poudaril minister.

Kot poudarja Rupel, si bo Slovenija s članstvom v NATO utrdila svoj mednarodni položaj. »Položaj in glas Slovenije bosta enaka položaju in glasu drugih držav članic,« ugotavlja minister in dodaja, da je NATO »skupnost držav, ki spoštujejo iste vrednote: človekove pravice, temeljne svoboščine, pravno državo, demokracijo in mednarodno pravo ter je skupnost, ki temelji na spoštovanju načel in ciljev Ustanovne listine Združenih narodov.«

Slovenija je tudi ena od štirih novih članic - poleg Litve, Latvije in Estonije -, katerih zračni prostor bo odslej varovala zveza NATO, ker same za to nimajo ustreznih zmogljivosti.

Reforma dohodninskega sistema napoveduje eno največjih sprememb pri obdavčitvi obresti, ki izvirajo iz bančnih vlog prebivalstva. Gre za dohodek iz kapitala, ki v tranziciji ni bil obdavčen. Obdavčitev obresti na bančne vloge se bo dotaknila skoraj vsakega Slovenca, saj je bančno varčevanje daleč najbolj razširjena oblika varčevanja.

Državni zbor je v okviru mandatno-volilnih zadev imenoval sedem poslancev državnega zbora, ki bodo

opravljali tudi funkcijo poslanca v Evropskem parlamentu (EP) od vstopa Slovenije v Evropsko unijo do konstituiranja novega sklica EP po junijskih volitvah. To funkcijo bo zasedlo šest opazovalcev v EP, poleg njih pa bo Slovenijo zastopala tudi ena poslanka, in sicer Majda Širca (LDS), ki bo tako nadomestila strankarskega kolega in sedanjega opazovalca Jelka Kacina. Evropslanca iz vrst liberalne demokracije bosta še Ljubo Germič in Roman Jakič, SDS je predlagala Miho Brejca, NSi pa Alojza Peterleta. Evropski poslanec iz vrst ZLSD bo postal Feri Horvat, iz SLS pa Janez Podobnik. Razen edine slovenske evropslanke so njeni preostali kolegi doslej že opravljali funkcijo opazovalca v EP.

Prek urada vlade za priseljevanje in begunce, ki se je s 1. aprilom uknil, je od ustanovitve leta 1992 Slovenija ponudila zatočišče približno 70.000 beguncem, večinoma z območja bivše Jugoslavije. Zdaj je v sedmih nastanitvenih centrih po Sloveniji nastanjenih še 453 ljudi, ki so imeli status osebe z začasnim zatočiščem, od tega jih 273 spada v posebno ranljive skupine. V Sloveniji je tudi 95 ljudi s priznanim statusom azila. Vlada je sprejela novo uredbo o pravicah in dolžnostih beguncev, ki je usklajena s standardi in predpisi EU ter bo pripomogla k uspešnejši integraciji ljudi, ki imajo azil v Sloveniji

Državljanke in državljani so na naknadnem zakonodajnem referendumu zavrnil t. i. tehnični zakon, s katerim naj bi uveljavili osmo točko lanske odločbe ustavnega sodišča o izbrisanih. Po neuradnih podatkih Republiške volilne komisije (RVK) se je referendumu udeležila manj kot tretjina (31,4 odstotka) od nekaj več kot 1,6 milijona volilnih upravičencev v državi. Tisti, ki so se odpravili na volišča, pa so večinsko (več kot 94 odstotkov) glasovali proti uveljavitvi tehničnega zakona. Stranke pobudnice referendumu, SDS, NSi, SNS ter SLS, so mnenja, da je glas ljudstva več kot prepričljivo pokazal, da dosedanji način reševanja problematike izbrisanih ni bil ustrezen. Nasprotno pa so koalicijske LDS, ZLSD in DeSUS prepričane, da je skromna udeležba zgolj dokazala, da je bil referendum brezpredmeten in nesmiseln. Ne glede na to, da bo zakonodajalec referendumski izid moral spoštovati, pa sta po drugi strani tako državni zbor kot tudi notranje ministrstvo dolžna vprašanje izbrisanih urediti v skladu z lansko odločbo ustavnega sodišča. Predsednik vlade Anton Rop in predsednik države Janez Drnovšek se referendumskega glasovanja nista udeležila.

(Essen) Cvetna nedelja skupaj s tukajšnjo nemško župnijo

Slovenska narodna podpora (SNPJ), najštevilčnejša organizacija ameriških Slovencev, je v Pittsburghu v zvezni državi Pensilvaniji pripravila veliko praznovanje ob stoletnici ustanovitve. Veleposlanik RS Davorin Kračun je SNPJ v imenu slovenskega predsednika Janeza Drnovška izročil najvišje državno odlikovanje, zlati častni znak svobode Republike Slovenije, ki ga je v imenu organizacije sprejel predsednik SNPJ Joseph Evanish. Urad za Slovence po svetu pa je podelil še tri priznanja posameznikom za ohranjanje slovenske kulturne dediščine in prizadevno delo pri vzdrževanju stikov z nekdanjo domovino.

✱

Od lepotic med evropskimi rekami, Soča, je na račun človekovega pohlepa ostalo le bolj malo lepega. Soča je lepa, naravna in nedotaknjena samo še na dveh odsekih, v Trenti in v prepadnem predelu med Boko na Bovškem in Napoleonovim mostom pri Kobaridu. Gre za vsega 35 kilometrov struge. Preostala od izliva v italijansko morje do Kobarida in mestoma na Bovškem je, kot videz reke nekateri cinično komentirajo, "meliorirana". Soča je meliorirana predvsem za potrebe vodnih elektrarn in separacij oziroma črpališč gramoza in drugih kamnitih naplavin. Ti veljajo za dragocene gradbene materiale. Da podjetni še niso zakopali v trentarsko strugo in v bovško-kobariške soteske, gre pripisati zgolj temu, da Soča v Trenti nima bogve koliko proda, drugi odsek pa je prezahteven za ekonomsko izkoriščanje.

✱

Z vstopom Slovenije in Madžarske v Evropsko unijo bodo tudi Slovenci na Madžarskem, ki živijo predvsem

v Porabju in so organizirani v okviru Zveze Slovencev na Madžarskem, ter Državne slovenske samouprave del slovenskega narodnega telesa. Vstop v EU bo imel pozitiven učinek za ohranjanje slovenskega jezika, slovenske kulture in nasploh slovenstva na Madžarskem, je prepričan predsednik Zveze Slovencev Jože Hirnök.

✱

Celjski kriminalisti so uspešno zaključili preiskavo o kraji relikvije iz cerkve sv. Danijela v celjski soseski Nova vas. Kje se relikvija nahaja, so policisti izvedeli predvsem z informativnimi razgovori z občani. Ukradena relikvija pa se je že vrnila v cerkev sv. Danijela.

✱

Cariniki bodo po 1. maju, ko bo Slovenija pristopila k Evropski zvezi, vsaj glede ohranitve zaposlitve v boljšem položaju kot špediterji, nihče med njimi namerič ne bo izgubil zaposlitve. Po oceni Združenja za promet in zveze pri Gospodarski zbornici Slovenije bo ostalo brez dela vsaj 1600 zaposlenih delavcev v špediciji.

✱

V Narodni in univerzitetni knjižnici v Ljubljani bodo 17. maja odprli izjemno razstavo, na kateri bodo javnosti predstavili izvornik znamenitih Brižinskih spomenikov, prvi ohranjeni zapis slovenščine. Izvornik bo posodila Bavarska, in sicer v znamenje dobrodošlice Sloveniji v Evropski uniji. Brižinski spomeniki so na devetih pergamentnih listih nastali konec 10. stoletja.

Po prvih statističnih podatkih Davčne uprave RS je letos po elektronski poti oddalo svojo napoved 16.745 davčnih zavezancev. Oddaja po elektronski poti je bila možna letos prvič, uporabili pa so jo lahko zavezanec, ki so si pridobili ustrezno digitalno potrdilo. Na DURS sicer vsako leto prejmejo približno 1,1 milijona napovedi za odmero dohodnine.

V sklopu širitve Evropske unije le na redkih avstrijskih šolah poučujejo jezike njihovih vzhodnih sosedov. Še najbolj priljubljena je ruščina, ki se je v šolskem letu 2001/2002 učilo 3.800 dijakinj in dijakov. Sledi slovenščina s 3.500 prijavi, madžarščine se uči 850 šolarjev, češčine pa le 430. Celo latinščina se je z več kot 50.000 prijavi uvrstila pred slovanske jezike. Sicer pa je latinščina v nekaterih šolskih tipih obvezna.

Proti tehničnemu zakonu o izbrisanih je po neuradnih podatkih republiške volilne komisije glasovalo 94,68 odstotka državljanov, ki so izpolnili referendumske glasovnice, 3,82 odstotka pa jih je bilo za. Naknadnega referenduma se je po neuradnih podatkih udeležilo 31,45 odstotka državljanov (511.321) z volilno pravico, kar ne odstopa od referendumske udeležbe v zadnjih petih letih. Leve stranke (LDS, ZLSD) in združenja z leve (med njimi Forum za levo in Forum 21) torej s pozivi k neudeležbi niso bile najbolj uspešne. Najvišja udeležba je sicer bila v volilni enoti (VE) Kranj (34,28 odstotka), najnižja v VE Maribor (27,73). Med posameznimi volilnimi okraji je bila najvišja v Ribnici (50,40), najnižja v Piranu (14,64). Najbolj so zakonu nasprotovali znova v VE Kranj (95,32 odstotka), največ podpore pa je dobil v

(London) Skupina mladih iz Ljubljane na obisku v Našem domu

Za materinski dan v Göteborgu se je zbralo veliko naših rojakov.

VE Postojna (5,15). Med okraji so tehničnemu zakonu najbolj nasprotovali v Grosuplju (96,74), največ glasov pa je dobil v enem od koprskih okrajev (8,79).

Predstavniki slovenske in avstrijske policije so se dogovorili o mejnem režimu med državama po 1. maju. Bistvo dogovora je, da se bo potrebno ob prehodu meje ustaviti le enkrat, kontrolo na istem mestu pa bosta skupaj opravila avstrijski in slovenski policist. Sprememb pri sami kontroli ne bo, na večini od 66 mejnih prehodov med državama pa bodo policisti na avstrijski strani, ker je na njihovi strani tudi schengenski informacijski sistem, slednji pa se ne sme uporabljati v tujini. Tehnični ukrepi zaradi skupnega dela bodo stali 20 milijonov tolarjev, skupno kontrolo po prvem maju pa bodo uvajali postopoma.

Slovenska konferenca Svetovnega slovenskega kongresa letos prireja že osmi tabor slovenskih otrok po svetu, ki bo od 25. julija do 1. avgusta v Beli krajini. Pripravljajo ga z namenom, da bi mladim rojakom po svetu približali Slovenijo. Program vključuje pouk slovenskega jezika. Dovolj časa pa bo za šport in plavanje v reki Kolpi. Tabor je namenjen mladim od 12 do 17 let. Prijave sprejemajo do 15. maja 2004.

**OD 1. MAJA 2004
LAHKO POSLUŠATE
TUDI RADIO OGNJIŠČE
NA SATELITU HOT BIRD 3
PO VSEJ EVROPI.**

A N G L I J A

LONDON

Skoraj v vsaki številki Naše luči lahko beremo, da je Naš dom Slovenske katoliške misije, ki jo vodi župnik Stanislav Cikanek, vedno na voljo gostom iz Slovenije, ki se zaradi takšnih ali drugačnih razlogov mudijo v Londonu. Tako je gospod župnik poleg ostalih gostov za en mesec sprejel tudi mene, za kar se mu najlepše zahvaljujem.

Sem študent etnologije in kulturne antropologije na Univerzi v Ljubljani in želim bolje spoznati, raziskati in nato v diplomski nalogi tudi opisati slovensko skupnost v Veliki Britaniji. Tako se ta mesec, ki ga preživljam v Londonu, srečujem s Slovenci in njihovimi potomci, ki so tako ali drugače našli zatočišče in delo v Veliki Britaniji. Raziskovalno delo se prepleta tudi s pastoralnim sodelovanjem v življenju slovenske župnije v Veliki Britaniji, ko z gospodom župnikom obiskujeva slovenske skupnosti po posameznih krajih, kjer so slovenske svete maše in srečanja z našimi rojaki. Zame kot etnologa pa je zanimivo tudi opazovanje šeg in navad, ki so jih Slovenci v Veliki Britaniji ohranili še iz domovine in tistih, ki so jih sprejeli po prihodu semkaj.

Kolikor sem lahko do sedaj spoznal Slovence v Veliki Britaniji, opažam, da so zelo raznolika skupnost, kjer je vsak nekaj posebnega in prinaša svoj pomemben delež v mozaik okolja, v katerem živi. Poleg drugih

sem se pogovarjal s slovenskim veleposlanikom dr. Marjanom Senjurjem in g. Keithom Milesom (poročenim s Slovenko Slavo), predsednikom Britansko-slovenskega društva, in vsak s svoje perspektive sta mi odkrila svoj pogled na tukajšnjo skupnost.

Vendar pa London ponuja tudi veliko kulturnih zanimivosti in bogastva, saj ni treba posebej omenjati, da je nekakšna svetovna prestolnica ali vsaj eno od najpomembnejših kulturnih središč sveta. Skozi vso zgodovino je imel izjemno veliko vlogo in v njem se je nabralo veliko bogastva. Za nas Slovence postaja vse bolj zanimiv tudi z vstopom v Evropsko unijo, ko bodo možnosti za študij in zaposlovanje še večje.

Na cvetno nedeljo je bila slovenska maša v kraju Nuneaton, natančneje Chapel End. Pri maši se je zbralo kar lepo število ljudi, starejši Slovenci, ki so prišli takoj po drugi svetovni vojni iz Slovenije, njihovi otroci ter vnuki. Nekateri, ki so rojeni že v Veliki Britaniji, govorijo zelo dobro slovensko, drugi samo razumejo.

Pred mašo je bila možnost opravljanja svete spovedi v slovenskem jeziku. Na začetku svete daritve je bil blagoslov zelenja. To se nekoliko razlikuje od tistega v Sloveniji. Na majhne križe, narejene iz svežih ali že suhih palmovih vej, ki so angleška navada, so privezane vejice zelenja, kar je ostanek oljčnih vej in je slovenska navada. (Angleži rečejo cvetni nedelji »Palm Sunday«.) Tako se pri tem običaju združujeta slovenska in angleška oblika pri blagoslovu zelenja. Po tem smo brali odlomke iz Svetega pisma, berila in pasijon, nakar je maša tekla po ustaljenem redu. Veliko ljudi je pristopilo k svetemu

obhajilu, kar pomeni, da še vedno črpajo moč za življenje iz povezanosti s Kristusom.

Pri maši smo peli slovenske pesmi, predvsem starejši jih še dobro znajo, medtem ko se nekateri mlajši učijo.

Po koncu bogoslužja so rojaki pripravili skromen prigrizek za vse prisotne. To druženje po maši našim ljudem veliko pomeni, saj se nekateri zaradi obveznosti in razdalj ne vidijo ravno pogosto, zato pa se lahko tu sproščeno ustavijo in pogovorijo.

Lepo je bilo videti skupino ljudi, ki kljub veliki časovni oddaljenosti (nekateri so odšli iz Slovenije že pred skoraj šestdesetimi leti) še vedno govorijo, čutijo in celo zapojejo slovensko. V glavnem so tu možje, ki so prišli sem in si tukaj našli večinoma angleško govoreče družice. Vendar pa so ravno taki mešani zakoni dokaz, da je mogoče s potrpežljivostjo in razumevanjem doseči marsikaj. S to mislijo sva se z gospodom Cikanekom poslovila; čakala naju je še dolga pot do Londona.

Dominik Jurca

Župnikovi postni obiski rojakov s slovenskimi mašami in srečanja so bili: v soboto, 6. marca, v Aberdareu, kjer sta naše rojake obiskala in zanje maševala župnik in njegov kolega duhovnik in sošolec Franci, ki je kmalu za tem odšel v misijone v Zambijo; v nedeljo, 14. marca, je bilo slovensko bogoslužje v kapeli »Našega doma« v Londonu, kjer je bila sv. maša za pokojnega patra Ivana Žužka, ki je pred kratkim odšel v večnost v večnem mestu Rimu in je bil tam tudi pokopan. Pri sv. maši zanj tukaj v Londonu sta bili pokojnikovi sestri, ki sta tudi redovni

Po maši za pokojnim p. Ivanom Žužkom

sestri, s. Terezija in s. Agnes in lepo število londonskih Slovencev; v nedeljo, 21. marca, je bila slovenska maša v Derbyju v Srednji Angliji, po maši pa že naše običajno srečanje v župnijski dvorani; v soboto, 27. marca, je bila slovenska maša za rojake iz okolice Leedsa v Rothwellu in v nedeljo, 28. marca, v Keighlyju za rojake iz področja Bradforda in okolice; cvetno nedeljo, 4. aprila, pa smo praznovali v Chapel Endu, tj. v Nuneatnu. Sv. maša je bila darovana za pokojnega Vinka Gosarja, ki je odšel s tega sveta v večnost ravno na predvečer cvetne nedelje, v soboto, 3. aprila, v bolnišnici v Coventryju. Bil je reden obiskovalec slovenske svete maše v cerkvi sv. Ane v Chapel Endu.

Po vseh krajih, razen v Walesu, zaradi bolezni in ostarelosti precejšnjega števila tamkajšnjih rojakov, se je slovenskih maš in naših srečanj udeležilo kar lepo število rojakov. Bog daj, da bi bilo še naprej tako!

Anni Kofler iz Keighlyja je obhajala svojo 70-letnico življenja

Naša dobra Anni, sicer avstrijske narodnosti, poročena z zavednim Slovencem Ladom Koflerjem iz Dovjega pri Mojstrani in po sreju

kakor Slovenka, je 14. marca dopolnila 70 let življenja. Svoj častitljivi življenjski jubilej je praznovala v krogu svoje drage družine: zvestega in ljubečega moža Lada, svojih dveh sinov Franca in Martina ter vnukov: treh deklic in enega dečka (vsi otroci starejšega sina Franca). Sin Martin se bo poročil letos sredi poletja na Dunaju.

Anni je bila rojena leta 1934 v dobri krščanski družini v manjšem naselju tik ob avstrijsko-češki meji. Po drugi svetovni vojni so tudi v Avstriji doživljali gospodarsko krizo – predvsem je manjkalo zaposlitve. Posebno veliko avstrijskih

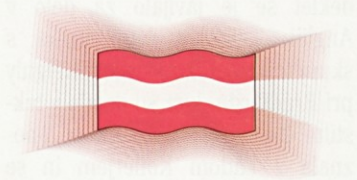
deklet se je javljalo za delo v Angliji. Tako je Anni prišla s skupino deklet iz Avstrije v Keighly pri Bradfordu, kjer so delale v tekstilni industriji. Tam sta se spoznala z Ladom Koflerjem in se kmalu poročila ter si ustanovila svoj prijazen in gostoljuben dom. Pri Koflerjevih so poleg avstrijskega duhovnika, ki je prihajal občasno na pastoralni obisk te skupine avstrijskih deklet, dobivali ob svojih obiskih rojakov v tem kraju zatočišče tudi vsi slovenski duhovniki-župniki, ki so do sedaj delovali med Slovenci v Angliji – od g. Kunstlja, Berganta in Rota do sedanjega župnika Cikaneka. Vsi so bili deležni dobrot izvrstne kuhinje naše dobre Anni ter njene in Ladovega pristnega domačega gostoljubja.

Naj dobri Bog za vso srčno dobroto, gostoljubnost in velikodušnost naše dobre Anni podeli njej in vsem njenim dragim veliko blagoslova za zdravje, srečo in vsako drugo dobro. Bog Vas živi še na mnoga zdrava in srečna leta, naša dobra Anni!

S. C.

Anni Kofler je praznovala 70 let svojega življenja.

A V S T R I J A

DUNAJ

Naša skupnost je marca pretresla žalostna vest, da je v Sloveniji umrla naša nekdanja socialna delavka Ema Murko. Gospa Murko je na Dunaju naredila veliko dobrega za svoje rojake, mnogi so se je pogosto spominjali, občasno nas je tudi obiskala. Ker je bilo tudi njeno srce še vedno povezano z nami, je bila nedavno tega na Dunaju, ko so tamburaši slavili 20. obletnico obstoja. 15 let ni malo, očitno jih je gospa Murko dobro izkoristila in pomagala mnogim. V nedeljo, 14. marca, ko smo se je pri nedeljski maši spominjali, je misel nanjo mnoge privedla k nam. „Mi ne rabimo katedrale, mi imamo tudi po zaslugi Eme Murko in patra Ferenčaka eno najlepših cerkvic na Dunaju,“ je pri pridigi poudaril gospod Zmrzlikar, ki je tisto nedeljo somaševal z našim župnikom gospodom Šteklom.

V soboto, 20. marca, smo imeli postno duhovno obnovo, ki jo je vodil mstr. dr. Ivan Štuhec. Poglobili smo se v evangelij pretekle nedelje in spet prišli do čudovitega zaključka, da se bomo nekoč, ko se bo naše zemeljsko življenje izteklo, v trenutku znašli v situaciji, ko bomo izgubili vse, kar smo si pridobili. Ostala bo le ljubezen!

V nedeljo se je duhovna obnova nadaljevala in kdor v soboto ni opravil svete spovedi, je to lahko storil v nedeljo pred mašo. Od nedeljske pridige gospoda Štuheca

so se mi najbolj vtisnile v spomin besede, ki jih je namenil staršem. Ni vedno lahko najti prave vzgojne poti. Če smo preveč navezani na otroke in jim v ljubezni gladimo njihovo življenjsko pot, se ne bodo naučili sami premagovati lastnih težav. Prav nič dobrega jim ne bomo storili. Naj le vedo, da jih imamo radi in pustimo jih živeti. Ko bodo v stiskah rabili pomoč, se bodo sami zatekli k materi, k očetu in tudi k svojemu nebeškemu očetu, seveda, če smo jim tudi pot vere zaznamovali. Lep ideal, življenje pa se mnogokrat odvija popolnoma drugače in mnogokrat le eden od staršev stopa po tej poti in skuša mlado bitje, ki mu ga je Bog zaupal, povesti nanjo. Tedaj je lahko vse neizmerno težje. Nekaj dobrega pa lahko odkrijemo tudi v tem. Morda takšne življenjske situacije privedejo do spoznanja, da smo pravzaprav velika krščanska družina, v katero so prepleteni bližnji in daljni prijatelji, v kateri si drug drugemu z dobro mislijo in dobrimi dejanji stojimo ob strani.

S to mislijo v srcu vse lepo pozdravljam.

Karmen Fabi

LINZ

Na drugo nedeljo v marcu se nas je zbralo pri sv. maši kar veliko. Mašo je daroval Stanko Žlof, ki je pri nas zelo priljubljen. Toni Štekl je bil zaradi bolezni zadržan in mu želimo, da hitro okreva.

Po maši smo se spet zbrali v našem centru. Vabila nas je gospa Tilka Grandovec, ki je slavila svoj sedemdeseti rojstni dan.

Vsi jo poznamo kot zavedno Slovenko, je tudi tajnica našega cerkvenega odbora in zelo dobra organizatorica naših srečanj.

Za njen praznik je bilo navzočih veliko sorodnikov njenega pokojnega moža Francija Grandovca in seveda tudi njene sestre in bratje.

Svak Drago Grandovec je orisal njeno življenje:

DRAGA TILKA,

Ko je Franci potrkal na tvoje mlado srce, si mu poklonila začetek družinskega življenja. Tudi naša srca so se odprla in te sprejela. Vstopila si kot prijateljica in kot bodoča mamica dveh nečakinj, Darinke in Dragice.

V trenutku ko sta s Francijem ustvarila družino, sta zapustila nas, odšla skromno, brez slovesa in brez solz. Toda kruta usoda ti je iztrgala moža iz družine, hčerka pa ljubečega očeta. Krutost življenja je hotela, da ostaneš sama. Sama v tujem svetu, z dvema deklamacama, ki sta šele pričeli svoje nežno življenje. Vse skrbi, bridkosti, bolečine in vsakodnevna borba za preživetje so ostali le na tebi. Z težkim vprašanjem, brez odgovora: »KAKO NAPREJ?« Vsi vemo, da ti je bilo zelo hudo. Življenje te je kovalo, bičalo, vse dokler ti ni priskočil gospod Ivan v pomoč. Skupaj sta vzgojila štiri simpatične otroke. Štirim srčkom si dala utripati življenjske dobrine in bogate izkušnje na samostojni življenjski poti.

Draga Tilka, dovoli, da ti tu pred vsemi tvojimi sorodniki, prijatelji in znanci v imenu Francijevih sorodnikov izrečem iskreno zahvalo za vse. Hvala ti za družinsko vzgojo štirih otrok brez razlike. Še posebna hvala za domovinsko vzgojo naših dveh nečakinj, ki sta del naših src in vedno prebivata med nami. Vse tvoje trpljenje je videl Bog in ti podaril 70 let. Sprejela si

jih. Vsa naslednja leta pa uživaj z veseljem in ostani srečna.

Tudi mi se zahvaljujemo in ji kličemo še na mnoga leta!

Istočasno je praznovala rojstni dan gospa Anica Sadl, naša glavna pevka. Želimo ji, da še dolgo ostane tako mladostna in nasmejana!

V bolnišnico je moral g. Vinko Dvoršak, preстал je zopet težko operacijo. Tudi Ivan Brodarič je bil nekaj dni v bolnici. Želimo, da kmalu okrevala in se spet vrneti med nas.

BELGIJA in NIZOZEMSKA

DILSEN – MAASMECHELEN

30 let izjemnega uspeha

Ko se peljemo od Maasmechelen proti Maaseiku, vidimo v kraju Dilsen na levi strani glavne ceste stavbo z napisom Accordiola. In kaj je tam posebnega? Težko je povedati v nekaj stavkih na omejenem prostoru v Naši luči.

15. maja leta 1974 sta tukaj začela svoje izredno bogate dejavnosti Peter Weda (Davidts) in Milica (Milly) Bogovič. Oba sta dosegla visoko glasbeno izobrazbo na Kraljevem flamskem glasbenem konservatoriju v Antwerpnu. Peter je kot učitelj glasbe povezan z mnogimi šolami že več kot 30 let. Leta 1970 je ustanovil zasebno večerno glasbeno šolo z imenom Volksmuziekschool Peter Weda, iz katere izhajajo mnogi slavni glasbeniki. V domovini in po svetu je priznan in iskan musicus – peda-

Klub Musette pod vodstvom družine Davidts – Bogovič iz Dilsna – Maasmechelen

gog, dirigent in skladatelj. Izdal je več plošč in zgoščenk z narodno in umetno glasbo. Že njegova prva plošča je dosegla »srebrno« naklado. Peter, Mili in hčerka Petra so kot uspešno vzgojno, umetniško in trgovsko podjetje.

Nekaj izrednega je njihov Klub Musette Dilsen-Stokkem, ustanovljen leta 1974. To je 54-članski orkester, ki mu verjetno ni primer-

jave na svetu. Vsebuje 48 diatoničnih in kromatičnih harmonik, klavir, čelo, kitaro, bobne, orgle, trobento, klarinet, ksilofon ..., glasbeni klovn pa uporablja eksotične inštrumente, kot npr. glasbeno žago ipd. Klub je znan na TV in radijskih postajah v Belgiji in tudi v tujini, saj je priredil že več sto koncertov in nekaj tekmovanj na najvišji ravni ter dosegel vrhunske uspehe.

Milica Bogovič in Peter Weda iz Dilsna v Belgiji praznujeta 30 let skupnega uspešnega glasbenega dela.

Accordiola pa je tudi zelo bogata prodajalna instrumentov različnih vrst (miziekhandel).

Naj omenim, da je Peter ponosni Flamec, vendar lepo pove veliko slovenskih besed. Hčerka Petra ima tudi visoko glasbeno izobrazbo in sodeluje pri vseh dejavnostih Accordiole. Njen mož Patrick se tudi pridno uči našega jezika, mali Pieter in Robin se že učita obeh jezikov, pa tudi slovenskih pesmic.

Peter, Milica, Petra in tvoja družina, čestitamo vam ob jubileju in želimo še naprej veliko uspeha. Naj vam bo v ponos in veselje, da radi prihajate v Slovenko katoliško misijo in k slovenskim mašam!

Svoj jubilej bodo proslavili 16. maja v Kulturnem centru v Dilsen-Stokkem ob 16. uri ob sodelovanju domačega Kluba, pa tudi nekaterih prijateljskih glasbenih skupin in godbe.

GENK

Naš dom

V soboto, 20. marca, je bilo tukaj letno srečanje pevskih zborov. Sodelovali so:

Zbor Zvon bo septembra praznoval 75 let svojega delovanja.

»Mešani pevski zbor Naš dom« pod vodstvom dr. Franca Novaka, ki je organiziral srečanje. Zapeli so osem pesmi, med drugimi »Izgubljena vera« F. Prešerna.

»Moški zbor Slomšek« iz Maasmechelena pod vodstvom Viliija Roglja je zapel dve slovenski in eno ukrajinsko pesem.

»Mešani zbor Slomšek« pod vodstvom istega dirigenta je zapel pet slovenskih in eno ukrajinsko pesem. Člani zbora Slomšek namreč že vrsto let sodelujejo z ukrajinskimi zbori in ukrajinskimi prijatelji v našem zboru.

45-članski »Het Seniorenkoor van Genk (Cantus seniores)« pod vodstvom dr. Franca Novaka je zapel osem flamskih in nemških pesmi.

Po končanem koncertnem delu je sledilo bratenje – medsebojno spoznavanje članov zborov. Med prijetnim kramljanjem sta brata Martin in Franci Novak zaigrala s klarinetom in harmoniko nekaj znanih slovenskih pesmi.

Na tem srečanju zborov sta bila navzoča tudi veleposlanik Republike Slovenije v Belgiji g. Borut Trekman, slovenski konzul v Bruslju g. Milivoj Butinar, zastop-

nica občine Genk ga. An Gysen-Demeester, g. Jef Albrechts, predsednik komisije za pobratenje Škofja Loka – Maasmechelen. Zaradi drugih obveznosti so se opravičili: župan občine Genk g. Jef Gabriëls, svetnica za kulturo ga. Vera Withofs in naš duhovnik g. Lojze Rajk.

Ta večer je bil lepo doživetje. Že se oziram v leto 2005, ko bomo priredili podobno srečanje.

Zbora Naš dom in Slomšek pa se že zavzeto pripravljata na bienalno srečanje slovenskih izseljenskih pevskih zborov, ki ga letos prireja »Društvo Zvon« iz Heerlena na Nizozemskem, kjer bo aprila sodelovalo devet zborov iz štirih dežel. (Pri Zvonu že dalj časa potekajo zelo živahne in zavzete priprave na to srečanje, saj je takšna prireditev zahteven zalogaj. Op.: L. Rajk)

dr. Franc Novak

GENK – MAASMECHELEN

23. maja »Društvo Naš dom« v svoji dvorani prireja praznovanje materinskega in očetovskega dneva za člane slovenskih društev.

Na binškoštni ponedeljek, 31. maja, pa gremo na naše vsakoletno romanje, in sicer tokrat spet v Banneux. Društva in SKM sprejemamo prijave. Vabljeni tudi rojaki iz Lièga, Bruslja, Valonije, Nizozemske.

MAASTRICHT

V glavnem mestu nizozemskega Limburga Maastrichtu je 28. marca 2004 pel naš mešani pevski zbor Slomšek pri nedeljski maši v cerkvi sv. Monulfa in Godulfa v De Heegu.

BELGIJA – RTBF Radio 2

V petek, 14. maja, bo na Radiu Bruxelles-Wallonie na frekv. 101.1 in 99.3 oddaja o Sloveniji in Slovencih v Belgiji v času med 13. in 16. uro, ko se bodo predstavljale nove članice EU.

*Poročila zbral in pripravil
Lojze Rajk*

MERLEBACH**Pričakovanje pomladi**

Pri nas v Franciji se je od 8. do 12. marca odvijala spomladanska pastoralna konferenca Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov v Evropi. Pet dni smo preživel v prijaznem okolju Ermitage St. Jean blizu Metza. V sredo, 10. marca, smo bežno spoznali nekaj krajev v pokrajini. Najprej smo se ustavili v St. Avoldu in obiskali ameriško pokopališče, kjer počiva 10.489 vojakov. Na prostranem polju neskončna množica belih križev, med njimi tudi Davidove zvezde. Tišina. Vojne strahote, in vendar se človeštvo še vedno vojskuje in pobija. Koliko nedolžnih žrtev. V spominski kapeli smo zbrano zapeli K tebi želim moj Bog in molili za pokojne. Od tam smo se odpeljali v Merlebach. Ustavili smo se na trgu msgr. Stanka GRIMSA in nato molili in peli na njegovem grobu, hvaležni za vse opravljeno apostolsko in človekoljubno delo v preteklosti. Zatem je napočil čas za obisk naše slovenske misije.

Ogledali smo si prostore in se udobno namestili v jedilnici. Predsednica Prijateljev slovenske misije, gospa Jožica CURK, nas je v imenu vseh prisrčno pozdravila. Gostoljubne gospe so nas pogostile. Primerno spočiti smo vstopili v kapelo, kjer so skoraj že vidni vsi načrtovani mozaiki. Prostor postaja posvečeni kraj navdiha. Posvečen z dvojno navzočnostjo, navzočnostjo vsakogar, ki vanj vstopa in z navzočnostjo Boga v tabernaklju. Mozaiki so molitev, so sad skupnega dela, premišljevanja, so pesem kamna, so potovanje, ki je predvsem potovanje vsakogar v svojo lastno notranjost. Kar nekaj časa smo se zadržali v meditaciji in pripovedovanju, kaj kdo občuti ob teh prizorih, teh barvah, teh pomenljivih vrzelih med kamni. Zvečer pa nas je Jože povabil na družabno praznovanje v Mlin.

Naslednjega dne nas je obiskal generalni vikar škofije v Metz, ki je obenem odgovoren tudi za tuje skupnosti v škofiji, gospod Joseph MULLER. V svojem imenu in v imenu Slovenske škofovske konference ga je gospod škof Alojz URAN prisrčno pozdravil in se mu zahvalil za vse, kar francoska krajevna Cerkev omogoča in stori za tukaj živeče Slovence. Gospod MULLER nas je v daljšem nagovoru predvsem spodbujal. Govoril je o dvojnem izseljenstvu, starem in novem. Iz tega je treba izvleči bogastvo kulturnih in verskih vrednot, ki bogatijo krajevno Cerkev. Sam izhaja iz nemške družine, zato toliko bolj čuti izseljenstvo. Trditev je podkrepil s svojo lastno izkušnjo, ko je povedal, da zanj ni božiča, če ne poje Svete noči v svojem nemškem jeziku, čeprav živi v Franciji. Zahvalil se je Cerkvi na Slovenskem za poslana duhovnika in s tem za skrb za v Franciji živeče

Slovence. V petek po jutranji maši smo si segli v roke in vedro pogledali v oči ter nadaljevali vsak svojo pot domov.

Na tretjo postno nedeljo sva oba z Jožetom maševala na celodnevem srečanju v Chatillonu. Sveto mašo smo sklenili z izpostavljenim Najsvetejšim in petjem litanij Matere Božje. Skrb za oblikovanje celodnevnega srečanja je bila tokrat prepuščena Primorkam in Primorcem. Po maši sta gospa Ana VIČIČ in njena hči Nataša pripravili najprej nekaj dragocenih trenutkov za človeškega duha. Gospa Ana je prebrala svojo pesem Moja dežela, nato sta se obe sproščeno pogovarjali o primorskih običajih in legendah. Nahranjenemu duhu je sledilo hranjenje telesne lakote s skupnim kosilom, ki je predvsem čas za druženje, medsebojno spoznavanje, pogovor, pesem, razvedrilo.

V Merlebachu smo na četrto postno nedeljo slovesno obhajali dvojni praznik, in sicer praznovanje svetega Jožefa, zavetnika naše kapele in obenem tako imenovani družinski dan. Hvaležno spominjanje staršev in ovrednotenje družine. Bogoslužni del praznovanja smo zaključili z izpostavljenim Najsvetejšim in petimi litanijami. V drugem delu praznovanja družinskega dne je gospa predsednica Jožica CURK vse prisotne prisrčno pozdravila, razložila, kakšen je smisel praznovanja družinskega dne ter čestitala vsem ženam in materam. Vsaka ženska je v spomin prejela voščeno vrtnico-svečko in gospa CURK je poudarila, da je svečka lepa, izgoreva in sveti, kakor skuša vsaka mati svojim otrokom. Nato smo slastno zaužili kosilo, ki so ga pripravile skrbne kuharice, med prazničnim kosilom

se je oglasila harmonika in ljudje so veselo peli.

Toni DRAŠČEK

Naše življenje pri društvu PRIJATELJEV SLOVENSKE KATOLIŠKE MISIJE je kot kolo leta, ki se vrti in še preden napravi krog, društvo že načrtuje svoje delo za naprej, predvsem se kar držimo tradicionalnih datumov in letnih običajev.

GENERALNE LETNE SEJE 29. februarja 2004 se je na veselje mnogih udeležilo izredno veliko članov društva. V dvojezičnih poročilih v francoskem jeziku od tajnice gospe Christiane HERO, v slovenskem jeziku od podtajnice Fani ŠUMEJ in blagajničarke Marije MAV, so bila razvidna vsa dela in uspehi društva, bodisi na finančni, kulturni in duhovni ravni. Upoštevali smo zakon generalne seje in pri volitvah volili na novo 1/3 odbora. Osebjse se ni nič spremenilo, ker so bili na novo izvoljeni vsi stari člani odbora. Sejo smo zaključili zadovoljni nad uspehi leta 2003.

Obisk generalnega vikarja meške škofije, ki ga je pozdravil škof Alojz Uran.

Ko pa že govorim od delu na Slovenski misiji, naj povem, da so vsi zelo navdušeni nad uspešnim delom postavljenega mozaika v kapeli sv. Jožefa. Naša kapela se je nepopisno olepšala in obogatila, saj so se stene okrog oltarja spremenile v resnični verouk Evangelija. Naša duhovna predstavnik Slovene misije župnik Jože KAMIN in župnik Toni DRAŠČEK ne zaslužita samo pohvale, temveč visoko priznanje za izvršeno delo.

Gospa Fridi LACOUR topla čestitamo v imenu društva za njen jubilejni praznik, 60. rojstni dan. Praznovala ga je 14. februarja 2004. Gospa Frida je zvesta članica našega društva in zvesta bralka NAŠE LUČI. Življenjske okoliščine ji ne dopuščajo, da bi pogosto prisostvovala našim praznikom. Zato je še bolj vesela revije NAŠA LUČ. Za svetilko ji služi pogled širom sveta in pogled v življenje slovenskih rojakov po svetu. Ko se srečam z njo, z veliki veseljem govorim svoj materni jezik, ki ga hrani v skrinjici srca kot zaklad.

1. MAJ se približuje! Pomislimo že danes na romanje k BREZJANSKI MATERI v Habsterdick, naši KRALJICI SLOVENCEV. Letos bo to srečanje in romanje še večjega in bogatejšega duhovnega pomena, saj bo prišel med nas msgr. škof Alojz URAN.

Predragi slovenski rojaki, poskrbimo vsi, da nas ta dan ne bo motilo kakšno drugo srečanje, pripravimo si prost dan, da se veselo združimo skupaj ob oltarju naše BREZJANSKE MATERE.

Jožica CURK

Ogled kapele slovenske misije v Merlebachu, ki jo krasi nov mozaik v prezbiteriju.

N E M Č I J A

BERLIN

Postni čas v znamenju slovenske kulture in običajev

V tokratno poročilo bomo poleg dogajanja v slovenski župniji vključili tudi poročilo Vladimira Donaja, učitelja slovenskega dopolnilnega pouka v Berlinu, ki je nanizal vrsto podatkov o kulturnih dogodkih, ki so se v postnem času zvrstili v Berlinu. Postni čas je v Berlinu pravzaprav potekal v znamenju vstopa Slovenije v Evropsko unijo, hkrati pa je bil to poleg duhovne obnove tudi čas poglobljanja slovenskih korenin. Že tako bogat kulturni utrip Berlina so v prvih pomladnih dneh popestrile in pomembno opozorile nase kulturne prireditve, ki jih pripravlja in organizira veleposlaništvo RS v Berlinu oz. veleposlanik Ivo Vajgl.

Tako je bila 11. marca 2004 v »Die neue Aktionsgalerie« v središču mesta odprta razstava likovnih del mladega slovenskega slikarja Mihe Štruklja, ki jo je odprla ministrica za kulturo RS Andreja Rihter. Naslednji dan, 12. marca, je bil osrednji dogodek v berlinski filharmoniji, ko so na slavnostnem koncertu berlinskih simfonikov nastopili vrhunski solisti iz Slovenije in Slovaške. Občinstvo je zlasti navdušil »Koncert za harfo in orkester« skladatelja Lucijana Marije Škerjanca in nastop svetovno znane harfistke Mojce Zlobko, slišati pa je bilo tudi vrsto uglasbenih pesmi iz zbirke »Dečkov čudežni rog« skladatelja Gustava Mahlerja v izvedbi mezosopranistke Bernarde Fink, hčere slovenskih staršev, rojene v Buenos Airesu.

V soboto, 13. marca, je bil v cerkvi sv. Elizabete koncert mladega in glasbeno nadarjenega tržaškega violončelista Vasje Legiša. Koncert je potekal v duhu postno-duhovne obnove, ko so se ljudje ob glasbi lahko poglobili v lepoto duhovnega življenja in odkrivali veselje, ki se lahko odraža tudi v postnem času v

skladu s sporočilom evangelija, ki pravi, naj se post ne razkriva le na zunaj, pač pa naj se dotakne človeka tudi v njegovi notranjosti. V tem duhu se je druženje z umetnikom nadaljevalo kasneje tudi v dvorani. Prireditve so se udeležili člani diplomatskega in konzularnega zbora veleposlaništva RS v Berlinu skupaj z veleposlanikom Ivom Vajglom, prisotna sta bila dekan Edgar Kotzur in novomašnik Mathias, predstavniki nemške župnije ter slovenskega društva, novinarja radia MultiKulti Adrijan Kostre in Martina Konda in dopisnik RTV Slovenija Peter Habjanič. Udeležence je toplo in prisrčno pozdravil predsednik ŽPS slovenske župnije Anton Bačovnik. Med vsemi prisotnimi je bil vidno presenečen in navdušen duhovnik Izidor Pečovnik – Dori, ki je bil med tednom na srečanju izseljenskih duhovnikov v Franciji in ni vedel, da bo vse to dogajanje pravzaprav darilo za njegov rojstni dan, ki ga je praznoval v petek, 12. marca.

Čprav mladi pa tudi starejši že vse pogosteje praznujejo le svoje rojstne dneve in na god pozabljajo, v slovenski skupnosti v Berlinu

(Berlin) Na veliko veselje publike je po večerji župnik Dori zapel z mladimi fanti iz ansambla Dori.

Glasbeniki mladinskega pihalnega orkestra glasbene šole Fran Korun Koželjski iz Velenja so s svojim nastopom navdušili berlinsko občinstvo.

poskušajo ohraniti praznovanje godovnih zavetnikov. Letos so tako že skupaj praznovali s Toneti, ki praznujejo na god sv. Antona Puščavnika, druga, še večja skupina pa je praznovala na Jožefovo, 19. marca. Kar nekaj Jožic in Jožetov imajo v svoji sredi, zato je bil praznik še bolj lep in slovesen.

Praznovali so v soboto, 20. marca. Najprej so skupaj obhajali slovesno sveto mašo, potem pa v skupnih prostorih nadaljevali. Jožica Kuraj, Jožica Seličanec, Jože Flajs, Jože Bonifarti, Jože Gabor, Jože Radej in drugi so žareli od veselja. Spet se je zbralo izredno veliko ljudi. Peli so lepe slovenske pesmi in bili skupaj dolgo v noč. Pridne kuharice so skuhale prekmurski bograč ter spekle pecivo in perece. Ob dobri domači hrani in pijači je bilo prijetno klepetati in obujati spomine na godovanja in »oferanja« doma v Sloveniji. God Slovcem veliko pomeni, saj prijatelje in znance kličemo po imenu, jih po imenu poznamo in prav je,

da se spominjamo tudi naših godovnih zavetnikov in njihovih del.

V četrtek, 25. marca, je slovenska župnija spet dobila obisk iz Slovenije, tokrat zelo številčen! V goste so prišli: šestdesetčlanski pihalni orkester Glasbene šole Velenje pod vodstvom podravnateljice Majde Zaveršnik – Puc in dirigenta prof. Matjaža Emeršiča ter nekaterih staršev, katerih vodja in soorganizator je bil Emil Šterbenk, ter člani Kvinteta Dori. Stanovali so v Slovenskem domu sv. Elizabete, kjer sta jih lastnika Sonja Pukmeister in Mitja Zakrajšek lepo sprejela in postregla. Skupaj z župnikom so si ogledali mesto, še več pa vadili za prireditve, posvečeno materam in ženam ob njihovem prazniku, ki je bila v soboto, 27. marca 2004, v cerkvi sv. Elizabete. Praznovanje se je pričelo s sveto mašo, med katero so »pridigali« otroci in nadaljevalo s pestrim kulturnim programom, ki ga je pripravil

učitelj Vladimir Donaj z učenci slovenskega dopolnilnega pouka. Najprej so nastopili najmlajši z recitacijami in pesmicami o ljubezni do matere in pomladi, nato pa še starejši učenci s štirimi igranimi prizori iz Malega princa. Sledil je veličasten koncert pihalnega orkestra Glasbene šole Velenje pod taktirko mladega in ambicioznega dirigenta Matjaža Emeršiča ter z vrsto odličnih pevskih in glasbenih solistov, med njimi pevka Sanja Mlinar in člani Kvinteta Dori. Izvajali so glasbena dela od Bacha do Privška in skladbe v moderno razgibanih ameriških ritmih. Izjemno akustična cerkev sv. Elizabete je donela in odmevala od energij mladih glasbenikov, vsi nastopajoči pa so izjemno navdušili in očarali poslušalce v nabitto polni cerkvi. Njihov nastop je bilo najlepše darilo in globoka duhovna obnova za vse prisotne!

Drugi del prireditve, malo lahkotnejši, je potekal v veliki dvorani. Igral je Kvintet Dori, ki je z lepo duhovno glasbo in z ubranimi glasovi navdušil staro in mlado. Organizatorja Jožica in Zlatko Seličanec s sodelavci sta se izjemno potrudila! Ob dobri hrani se je prireditve v veselem vzdušju nadaljevala še dolgo v noč. Dvorana, čeprav velika, je bila skoraj premajhna, vsi v njej pa srečni kot že dolgo ne, še posebej mamice, ki so poleg čudovitega glasbenega in recitatorskega šopka dobile tudi vrtnico ...

Ob vstopu Slovenije v EU je bila 1. aprila 2004 na predstavnitvu Bavarske v Berlinu tudi slovesnost v izvedbi Zvezne dežele Bavarske in Veleposlaništva RS v Berlinu. Govornik je bil minister za evropske zadeve dr. Janez

Potočnik, v kulturnem programu pa so sodelovali Cveto Kobal (flavta), Žarko Ignjatovič (kitara), Blaž Jurjevčič (klavir) in mednarodno priznani Vinko Globokar (solo pozavna).

Naslednji dan, v petek, 2. aprila, je bil občuten in lep kulturni dogodek na koncertu v cerkvi sv. Elizabete, v organizaciji nemško-slovenskega društva »Deutsch-Slovenische Gesellschaft«. V glasbenem delu programa sta nastopila flavtist Cveto Kobal in kitarist Žarko Ignjatovič z deli Händla, Strajnarja, Ajdiča, Štuheca in Pizzole. V počastitev 100-letnice rojstva pesnika Srečka Kosovela pa so poslušalci prisluhnili dvojezično izbranemu recitalu Kosovelovih pesmi, ki sta jih tenkočutno in doživeto recitirala Jelka Bachis in Vladimir Donaj.

V soboto, 3. aprila, na predvečer cvetne nedelje, je bil v cerkvi sv. Elizabete blagoslov oljk, butaric in drugega zelenja, procesija z butaricami ter sveta maša. Zakaj že en dan prej? Ker na soboto zvečer ljudje iz oddaljenejših delov Berlina lažje pridejo in tudi ostanejo dlje skupaj. Ostali verniki so se maše udeležili v nedeljo. Župnik Dori je na cvetno nedeljo praznoval svoj god, a je takoj po deseti maši odhitel na letališče, od koder je poletel v Slovenijo, saj je kot gost odlične pevke Nuše Derenda, s katero sta lani jeseni skupaj vodila prireditev Dorijev večer v Laškem, še isti večer nastopil na TV Slovenija v oddaji Spet doma. Po njej pa spet pohitel nazaj v Berlin, kjer se bo skupaj s svojimi verniki pripravljala na praznovanje velike noči.

Marinka Mošnik

AUGSBURG

Ulm – Ciril Vostner se je poslovil

„Nobeden med nami ne živi zase in nobeden ne umira zase. Če namreč živimo, živimo za Gospoda; in če umiramo, umiramo za Gospoda. Naj torej živimo ali umiramo, smo Gospodovi“ (Rim 14,7-8).

V ponedeljek, 22. marca, smo se za vedno poslovili od našega rojaka Cirila Vostnerja. Na obrobju mesta Ulm oz. Neu-Ulm, na pokopališču v zaselku Finningen smo njegovo telo položili k večnemu počitku. Dvojezično mašo in pogrebni obred je vodil g. Roman Kutin. Ganljiva je bila gesta sorodnikov iz Slovenije, ki so s seboj prinesli slovensko zemljo in jo položili na krsto v grob.

Pokojni Ciril se je rodil 30. junija 1928 v Sloveniji v vasi Zibika, Spodnje Tinsko, južno od Šmarij pri Jelšah. Izučil se je za steklarja in ključavničarja ter poklicnega avtoprevoznika. Prvo zaposlitev je našel kot navaden delavec na žagi v Slovenski Bistrici. Po določenem času je to delo opustil in postal

Pokojni Ciril Vostner

samostojen prevoznik. Zaslužek v takratni Jugoslaviji je bil skromen. Da bi zaslužil boljši kos kruha, se je odločil, da poskusi srečo v tujini. Leta 1969 je zapustil domovino in prišel v Nemčijo. Tu je našel zaposlitev pri firmi IVECO (MAGIRUS), kjer je kot priden delavec delal do upokojitve leta 1985.

Ko je Ciril kot mlad človek sanjal o življenju in načrtoval svojo bodočnost, je življenjsko sopotnico spoznal v dekletu Rozaliji Borko. 13. sept. 1953 sta si obljubila večno zvestobo. Rodili so se jima štirje sinovi Vladimir (Vlado), Silvester (Silvo), Rudolf (Rudi) in Zlatko. V krogu domačih, prijateljev in znancev sta z ženo 13. 9. 2003 obhajala zlato poroko in se Bogu zahvaljevala za 50 let skupnega življenja. O slavlju zlate poroke smo lahko brali v novembrski številki Naše luči.

Po upokojitvi se je pok. Ciril skupaj s svojo ženo rad podal v veliki vrt, ki se razprostira nad Ulmom na hribčku Kuhberg. V stiku z naravo se je čutil srečnega. Zadnja leta ga je začela zalezovati neozdravljiva bolezen. 18. marca 2004 mu je izpila vse življenjske moči.

Pokojni Ciril je bil priden delavec, zvest mož in dober oče svoji družini. Tudi kot kristjan je bil človek, ki je vero jemal resno. Dokler je zdravje dopuščalo, se je redno udeleževal nedeljske svete maše v slovenski skupnosti. Znal se je pošaliti in ljudi spraviti v dobro voljo. Plemenitost, vedrina in preprostost so vrline, ki so ga naredile priljubljenega pri ljudeh. Smemo upati, da tudi pri Bogu.

Hvaležni smo mu za dober zgled moža, ki je živel po veri. Naj mu bo Bog za vse dobro bogat plačnik v večnosti.

Ženi Rozaliji, sinovom in sorodnikom pokojnega Cirila naj bo tudi na tem mestu izraženo iskreno sožalje.

R. K.

ESSEN

Od cvetne do velike nedelje

Svoj duhovni žar in mnogovrsten zunanji čar smo si oblikovali Slovenci skozi zgodovino ob velikonočnih praznikih. Mnogi sicer pravijo, da nam je po mehki duši bližje božični dogodek. Toda številna domača praznovanja s Cerkvijo od cvetne nedelje do velike noči kažejo v preteklosti in tudi še danes duhovno bogastvo našega človeka tudi ob veliki noči. Doživljanju v cerkvi smo znali dati svojski pečat z mnogimi domačimi soobredji.

Cvetna nedelja

Koliko različnih izrazov imamo za slovensko butarico! Mnogi rojaki z veseljem pripovedujejo, kako so jih izdelovali doma. Vsaj nekateri jo še znajo narediti, če le dobijo tudi primeren material zanjo. Vsako leto, kakor pade cvetna nedelja, po

skupnostih zaživi vsaj nekaj naših pristnih butaric.

Letos smo cvetno nedeljo praznovali v Hammu, Essnu, Oberhausnu ter Castropu. V Essnu, kjer nas je največ, praznujemo skupaj z domačo nemško župnijo. Tudi nemškim vernikom sežejo v srce naše butarice, posebej tiste živopisne. Letos smo le-te imeli pri vseh cvetnonedeljskih bogoslužjih.

Veliki četrtek in veliki petek

sta velika in pomembna dneva v božji odrešenjski drami za človeštvo. Veliki četrtek se zdi, da je s svojimi blagodišečimi oltarji prekinil pot na Kalvarijo. Nato sledi noč, zvonovi so umolkni, stopamo po križevem potu. Božjo hišo je prevzela žalost, ki je zagnila svet. Vse do tiste ure, ko bo v zarji novega jutra zadonel klic vstajenjskega zmagovalja.

V Essnu se rojaki pridružimo praznovanju velikega četrтка in velikega petka po domače, s slovenskimi obredi.

Na veliki petek dopoldne se pridružijo rojaki iz Oberhausna križevemu potu na vzpetini, nastali iz premogovih ostankov ob rud-

niku Prosper-Haniel. Letošnjo pobožnost križevega pota, ravno desetič, je vodil novi essenski škof dr. Felix Genn. Imel je tudi razmišljanja ob postajah križevega pota ter nagovor na vrhu hribčka ob velikem križu.

Na veliko soboto nas je združil najprej blagoslov velikonočnih jedil v Hammu, Essnu, Eschweilerju, Oberhausnu, Krefeldu in ob vigiliji v Moersu.

Vsakoletna vigilija na veliko soboto je v Moersu lepo obiskana, čeprav mnogi za praznike odidejo v domovino. Tudi letos je bil obisk res lep in bogoslužje doživeto.

Sveta velika noč

nas v velikem številu zbere v Essnu. Vsaj del tiste naše slovenske velike nedelje si ustvarimo z velikonočno procesijo s prižganimi svečkami po cerkvi ob petju velikonočnih pesmi ter s slovesnim prazničnim bogoslužjem. Podobno smo pripravili tudi v skupnosti v Oberhausnu.

Naši jubilarci

Na nedeljo, 22. februarja, smo v skupnosti rojakov v Eschweilerju skupno v lepem številu popraznovali 83. rojstni dan rojaka Karla Krajnca.

Naš Karel je bil rojen v Brestanici. Skromnost in marsikatera odpoved je zaznamovala njegovo otroštvo in mladost. Vihra druge svetovne vojne ga je našla v Rusiji, kjer je bil ranjen, ter na fronti v Franciji. Leta 1958 kot rudar prihaja najprej v Francijo, od tu pa v Nemčijo v bližino Aachna. Kljub trdosti življenja je ostal vedre in nasmejane narave in življenjskega upanja. Prav tega in pa zdravja ter božjega varstva

(Eschweiler) Pri žegnu na veliko soboto, tako kot nekdaj doma

smo mu tudi v skupnosti zaželeli in mu nazdravili. In da bi zmoželi še naprej zvesto prihajati v našo sredo k sv. maši ter na srečanja. Dragi Karel – Bog vas živi!

Prag sedemdesetih let sta prestopila rojaka Alojz Kričaj in Jakob Deželak

V Porurje sta z mnogimi drugimi rojaki prišla v letu 1958. V lepem spominu jima ostajajo mašna srečanja v tistem času v stari kapeli Marijine bolnice v Essnu. Lepe spomine imata na tedanje dušne pastirje Janeza Zdešarja, Cirila Turka in Ivana Ifka.

Po letu 1970 sta se preselila na Bavarsko in se tam ustalila. Mnogi tukajšnji rojaki se ju še prijetno spominjajo, saj so skupno preživeli toliko lepih trenutkov. Zato tudi obema rojakoma Alojzu in Jakobu želimo vsega dobrega. Naj dobri Bog spremlja in varuje vajina nadaljnja leta v krogu vajinih domačih.

Zahvala za postne darove

V letošnjem postnem času smo po skupnostih zbrali za Anin sklad v Sloveniji (skrbi za številne potrebe družin z večjim številom otrok) z

Porurca, sedaj Bavarca Alojz Kričaj in Jakob Deželak si delita 140 na pol, vsak po 70 ... Bog živi!

majhnim pridodatkom župnije 1.000 €. Naj bo ob tem omenjen še dogodek v tej zvezi. Ob materinskem dnevu v Moersu meseca marca je bila na srečanju kar lepa vsotica, zbrana v ta namen z iznajdljivo akcijo. Naš Vanč, tako mu vsi v skupnosti pravimo in ga nazivamo, je tisto nedeljsko jutro in dopoldne šel nabirat regrat. Svežega in opranega je prinesel v dveh velikih košarah na srečanje. Tu smo ga prodali v dobro Aninega sklada. Majhni koraki iznajdljivosti za dobroto – hvala.

Ob vstopu Slovenije v EU

Toplo vabilo rojakom na praznovanje 1. maja v Hamm, ob 16. uri. Z mašno daritvijo, petimi Marijinimi litanijami ter skupnim srečanjem bomo pospremili domovino v skupnost evropskih narodov.

Enako iskreno vabilo na letošnje binkoštno srečanje, 30. maja, ob 15. uri, v opatiji premonstratencev v Duisburgu-Hamborn. Tudi tu bo naša misel posvečena domovini ob vstopu v evropsko družino narodov. Pričakovali bomo tudi Vas!

AZ

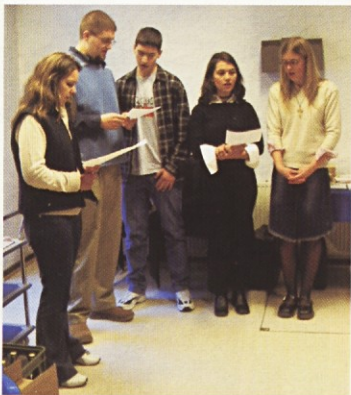
FRANKFURT

Kakor že nekaj let zapovrstjo smo tudi letos farani slovenske župnije iz Frankfurta na četrto postno nedeljo popoldne, to je bilo 21. marca, poromali v Marienthal pri Rüdeseimu. To je pravzaprav osrednje romarsko središče limburške škofije. Za letošnje vreme velja, da je bilo na prvi koledarski pomladni dan skoraj nekoliko zimsko, saj se je kar nekajkrat ponujal sneg v sicer značilni pomladanski podobi: jasnina in sonce, čez nekaj

Veš, kako jim je ime? To sta Jožici in Jožeta iz Wiesbadna.

trenutkov pa na hitro nekaj oblakov in ples snežink. Prevladovalo pa je vendarle suho vreme, da smo mogli križev pot opraviti zunaj po običajni poti. Kot smo opazili že lani in letos, so nekatere postaje brez podob, ker jih obnavljajo. Letos smo ob 40-letnici naše župnije medse povabili dr. Andreja Marka Pozniča iz Ljubljane, nečaka našega prvega že pokojnega župnika dr. Frančka Prijatelja. Med križevim potom je bil na voljo za spoved, potem pa je vodil mašo in imel postni nagovor, ki je slonel na nedeljski božji besedi, zlasti evangeljskem odlomku o izgubljenem sinu. Po maši pa je sledilo že kar običajno srečanje v romarski dvorani. Ker je bila ta nedelja med praznikoma sv. Jožefa in Gospodovim oznanjenjem, smo se pred začetkom malice spomnili naših staršev, zlasti še naših mater. Ministrantska skupina je zapela pesem zahvale, potem pa so očetje in možje ter ministranti seveda vsem navzočim materam in ženam podarili vrtnice. Ta čas po bogoslužju je hitro minil v medsebojnem prijetnem pogovoru, odd-

V Marienthalu se je slišala pesem zahvale staršem, zlasti mamam.

aljeni pa so seveda kmalu začeli zapuščati dvorano in se odpravljati proti domu. Najbolj oddaljeni so prišli iz bližine Montabaurja, drugi iz Giessna, tretji pa iz Bensheima, da omenim samo najbolj oddaljene kraje postnih romarjev. Zadnji pa smo se po deveti večerni uri vrnili v Frankfurt, še prej pa našega gosta prepustili letališču in letalu, da ga je poneslo nazaj v Ljubljano.

V Mainzu pa smo že v nedeljo pred sv. Jožefom imeli po redni nedeljski maši tudi skupno kosilo, zlasti še zato, ker so v ne ravno veliki skupini, ki redno prihaja k maši, kar dve Jožici in dva Jožeta. Vse najboljše!

Za velikonočne praznike pa so se mnogi že takoj v začetku šolskih počitnic odpravili domov v Slovenijo. Tako je naša župnijska skupnost v teh dnevih kar precej okrnjena, zlasti v primerih, ko odidejo domov redni nedeljniki in sodelavci.

rem

HAMBURG

Vsa leta je bilo bolj malo slišati od slovenske skupnosti iz Hamburga. Zato pa se bomo sedaj, ko smo zopet »na novo zaživeli«, potrudili za redno obveščanje. Pozna se, da medsebojno obveščanje rojakov o slovenskih svetih mašah ter srečanjih po njih dobro deluje, saj se nas je meseca marca zbralo že zopet več. Vztrajnost »starega jedra« rojakov, ki so se že vsa leta redno udeleževali svetih maš in srečanj po njih, je s tem res poplačana in gotovo je marsikomu lepo pri duši, ko ugotovi, da prihaja vse več novih, ki so pripravljene pridružiti se naši slovenski skupnosti, skupaj prisostvovati sveti maši in se poveselijo po njej.

Tudi tokrat je bilo po maši zopet prijetno vzdušje, saj smo proslavili

ob bogato obloženih mizah rojstni dan župnika Dorija ter vseh »ribic«. Tudi trem Jožetom in že trikratnemu dedku Marjanu smo z veseljem nazdravili.

Veseli bomo, če se nam bo tudi v prihodnje pridruževalo še več rojakov. Tako v cerkvi kot v družabnih prostorih je še vedno veliko prostora za vse, ki bodo to storili.

dd

MANNHEIM

Jože Kračan, 80-letnik iz Mannheima

Jože Kračan, 80-letnik

V Heusweilerju, blizu francoske meje (na francoski strani je blizu bolj znani Merlebach), je konec marca dočkal osemdeset let življenja Jože Kračan, doma iz Jelše blizu Šmartnega pri Litiji. V njihovi družini je bilo deset otrok, sam pa je z ženo Marijo, s katero se je poročil leta 1942, imel pet otrok. Po rojstvu prve hčere so ga Nemci mobilizirali in je nato v nemški vojski izgubil nogo. Ker v Sloveniji ni dobival invalidske pokojnine, je bil prisiljen leta 1968 oditi v Nemčijo. Pred osemnajstimi leti mu je umrla žena in ko ni mogel več sam skrbeti zase, ker mu je še druga noga odpovedala, se je preselil v dom za starejše ljudi. V nasprotju z mnogimi drugimi, ki se bojijo obiska

Marčevski slavljenici v slovenski skupnosti v Hamburgu

duhovnika, on sam pokliče in zaprosi za zakramente, da ga ne bi smrt prehitela. Toda Bog mu je dal dočakati visoko starost prav zato, ker ga pozna in ve, da si pogumni Jože lahko še kaj zasluži s svojim potrpežljivim prenašanjem težav in življenjem po veri. Zato lahko pričakujemo, da mu bo Bog naklonil še mnogo let, kar mu tudi vsi, ki ga poznamo, iskreno želimo.

J. M.

MÜNCHEN

Materinski dan smo praznovali v nedeljo, 28. marca. Med mašo pri Sv. Duhu, kjer se nas je zbralo več kot običajno, nas je razveselil naš pevski zbor v okrepljeni sestavi s skrbno izbranim repertoarjem postnih pesmi. Zelo razmišljujoč je bil tudi župnikov nagovor o grehu, ki nas je lepo pripravil na bližnje velikonočne praznike.

Po maši smo se zbrali v dvorani na Blumenstrasse in si ogledali otroško predstavo naših šolarjev VOLK IN SEDEM KOZLIČKOV. Vsebina Grimmove pravljice nam je znana že iz otroštva. Ukvarja se z večno temo človeške zgodovine: boj med dobrim in zlim. Sile zla so

Slovenska mladina na cvetno nedeljo v Münchnu

premetene, a dobrota na koncu vedno zmaga. Zviti volk, nenasiten v svoji požrešnosti, s pomočjo podle prevare preslepi naivne kozličke in jih pokonča. A noben trinog svojega zločina ne uspe izpeljati tako, da ne bi preživela kakšna priča njegovega hudodelstva. Z združenimi močmi uspe srčnost zatreti hudobijo in laž.

Učenci sobotne slovenske šole na naši fari so se za predstavo imenitno pripravili. Odlično so se naučili igrivo besedilo. Mama koza se je napotila na trg po solato, zelje, por, cvetačo, korenje – same poslastice za lačne želodčke kozličkov. Med tem časom pa je razigrana kozja

mladež vriskala, pela in plesala. Hudobni volk, ki jih je zalezoval, je izkoristil priložnost in preslepil neizkušene kozličke. Samo mali, predrzni Fizelj se je uspel skriti v uro in pomagal obupani mami prerezati mesarskemu volku trebuh. Rešeni kozlički so prešerno zablesali in zapeli, hudobnež pa je utonil v globokem vodnjaku.

Uživali smo v duhovitih dialogih in otroški razposajenosti. Igrico so poživile ritmične pesmi s plesom. Pohvaliti velja vse: od vrtčevskih malčkov pa do največjega – krvoločnega volka. Domiselni kostumi, skrbno izbrani zvočni efekti, številni rekviziti in prelepa kulisa so dali predstavi še poseben čar. Radi bi se zahvalili vsem zvestim in skritim sodelavcem v fari za skrbno pripravo dvorane in predstave. Za dovršeno glasbeno spremljavo pa je poskrbela naša gostja Katarina Binner iz Ingolstadta.

Letos praznujemo 30-letnico naše sobotne šole. Število otrok je enako kot na začetku – 10. V njih pa je še toliko navdušenja, da bi bilo škoda, če bi morali z delom prenehati. Samo ob goreči podpori staršev in rodoljubno čutečih rojakov bo

Otroci so v Münchnu zaigrali igrico Volk in sedem kozličkov.

lahko naš tečaj vztrajal tudi v prihodnosti.

S. K.

STUTT GART

Župnijski pastoralni svet pri delu in na izletu

Za uspešno vodenje župnijske skupnosti je potreben dobro usklajen in aktiven župnijski pastoralni svet, ki načrtuje, se pogloblja in oblikuje tudi prijetno človeško in krščansko skupnost. Ker je slovenska župnija v Stuttgartu zelo obsežna, je pomembno, da so v vseh enajstih skupnostih, raztresenih od Heilbronna do Aalena in tja do Reutlingena, v načrtovanje pastoralnih dejavnosti vključeni izvoljeni člani pastoralnega sveta. Brez njih bi bil enkratmesečni obisk slovenskega duhovnika v posameznih skupnostih veliko manj učinkovit, predvsem pa »nepripravljen«, kar z drugo besedo pomeni enostranski, brez pravih odgovorov na potrebe posameznih skupnosti.

V soboto, 20. marca, smo se tako člani ŽPS na poldnevem srečanju pogovarjali o srednjeevropskem katoliškem shodu, ki bo 22. maja v Maria Zell v Avstriji in se ga bomo kot skupnost udeležili v okviru letnega romanja in izleta od 20. do 23. maja. Prav tako smo spregovorili o katoliškem shodu v Ulmu (Katholikentag). Podpredsednik ŽPS Štefan Fabčič in njegova žena Jelka sta članom podala svoje bogate izkušnje iz prejšnjih katoliških shodov in člane povabila, da se v čim večjem številu udeležijo shoda v Ulmu. Zasedanje ŽPS je nato potekalo v sproščenem, prijateljskem in vendar resno delovnem vzdušju. Tako smo pre-

Izlet župnijskega pastoralnega sveta v Colmar

gledali do sedaj izpeljane pastoralne načrte in obenem načrtovali za naprej. Kar 12 večjih prireditev nas čaka v tem letu. Kos jim bomo le, če bomo z navdušenjem delali skupaj. Skupna večerja, ki se je potegnila kar tja proti zadnjim uram dneva, je še bolj utrdila naše občestvo.

Za krepitev medsebojnih vezi je bil načrtovan tudi enodnevni izlet članov ŽPS in pastoralnih sodelavcev. Prihodnjo soboto, to je 27. marca, smo ob pol sedmih zjutraj z avtobusom odšli v Colmar in Strassbourg. Imeli smo lep, sončen dan, poln bogatih doživetij. V Colmarju smo si najprej v muzeju Unterlinden ogledali svetovno znane slike umetnika Mathiasa Grünewalda, predvsem njegov oltar iz bivšega samostana Issenheim. Največji vtis je na nas naredila njegova slika križanega Kristusa. Ob njej smo poskušali poglobiti našo postno pripravo na obhajanje Kristusove velikonočne skrivnosti.

Po ogledu zanimivega srednjeveškega mesteca Colmar in kosilu, ki smo si ga podelili iz popotnih torb, smo odšli v samostan St.

Odile, ki se nahaja na nekaj več kot 700 metrov dvignjenem griču, odkoder smo imeli krasen razgled na alzaško ravnino. V tem samostanu je živeła in je pokopana sv. Otilija, zavetnica Alzacije in Alzačanov. V samostanski kapeli, kjer je štiriindvajset ur na dan izpostavljeno Najsvetejše, smo opravili molitveno uro. Začutili smo, da je to res svet in romarski kraj, saj smo odhajali naprej polni notranjega miru in sreče. Pozno popoldne smo prišli v Strassbourg, si ogledali znamenito katedralo Notre Dame in se nato usedli za mizo v eni od tipičnih alzaških restavracij, kjer smo lahko okušali dobre alzaške kuhinje. Vrnili smo se, ko se je sobota že poslavljala in se je nedelja že zaznanjala.

Cvetna nedelja in velika noč

Za cvetno nedeljo smo pripravili veliko butaro, ki smo jo v procesiji ponesli iz Slovenskega doma v cerkev sv. Konrada v Stuttgartu. Oljčne vejice in tipične slovenske butarice ter razno zelenje smo številni verniki, v Stuttgartu se nas je na cvetno nedeljo zbralo okrog dvesto, blagoslovili na vrtu

Oljčna nedelja v Stuttgartu

slovenskega doma. V procesiji smo prepevali postne pesmi in se nato v cerkvi vživljali v dogodke Jezusovega trpljenja. Pasijon po evangelistu Luku smo brali v dramtizirani obliki, tako da so poleg bralcev sodelovali tudi vsi navzoči. Podobno smo na cvetno nedeljo dopoldne praznovali v Böblingenu. Liturgijo je vodil duhovnik iz Maribora, gospod Roman Maier, ki je v velikem tednu in vse do bele nedelje pomagal pri pastoralni oskrbi slovenskih rojakov. Prejšnji dan, v soboto, 3. aprila, je bilo bogoslužje cvetne nedelje v Pfullingenu pri Reutlingenu. Tudi tam je slavje doživeto in dobro obiskano.

Na veliki četrtek smo spomin Jezusove zadnje večerje obhajali v »domačem krogu«, s sodelavci in verniki v Slovenskem domu. Doživeli smo prijateljsko omizje Jezusove zadnje večerje in po maši opravili tudi molitveno uro. Na veliki petek in na velikonočno vigilijo smo se pridružili nemškimi vernikom v župniji sv. Konrada. Velika noč pa je bila spet slovensko obarvana, s praznično mašo v nedeljo popoldne, s petjem sloven-

skih velikonočnih pesmi, s pirhi in prazničnim razpoloženjem.

Mesec maj, ko bo Slovenija vstopila v Evropsko zvezo

Ta dogodek bomo v slovenski župniji v Stuttgartu še posebej slovesno praznovali. Že 1. maja, na praznik sv. Jožefa delavca, bo zahvalna sveta maša na Michaelbergu (Cleeborn blizu Heilbronna) in nato tradicionalni prvomajski piknik društva Mura v Bönnigheimu. S tem dogodkom bo zaznamovan tudi letošnji materinski dan, ki ga bomo v soboto, 8. maja, praznovali v Pfullingenu, v

nedeljo, 9. maja, pa v Schwäbisch Gmündu. Obe slovesnosti bo vodil beograjski nadškof Stanislav Hočevar, s petjem pa jih bo oblikovala glasbena skupina Gloria iz Slovenije. Naslednjo soboto, 15. maja, pa bo osrednja slavnostna prireditev ob vstopu Slovenije v Evropsko zvezo. Cerkevno slovesnost bo prav tako vodil beograjski nadškof Stanislav Hočevar, pri kulturnem programu bodo sodelovali številni ugledni gostje iz dežele Baden-Württemberg in iz Slovenije, za družabnost bo nato poskrbel domači ansambel Planet X.

Prvomajski niz praznovanj bomo sklenili s sodelovanjem na srednjeevropskem katoliškem shodu v Maria Zell na Avstrijskem, kamor se bomo napotili z avtobusom in ladjo: od Passava do Melka bomo potovali po najlepših zavojih Donave in se v soboto, 22. maja, z veseljem pridružili duhovnemu slavlju vzhodnoevropskih narodov, ki so zrasli iz krščanskih korenin.

Zvone Štrubelj

Krst

V nedeljo, 14. februarja, je mali Janez Sinkovič, sin Roberta in Daniele, roj. Höppner, prejel za-

(München) Krst Janeza Höppnerja v cerkvi Sv. Duha

krament sv. krsta v cerkvi Sv. Duha v Münchnu. Krst mu je podelil dr. Janez Zdešar iz Münchna. Staršem in botroma Andreju in Rosandi Sinkovič ob tem dogodku čestitamo in želimo, da bi ob njihovem krščanskem zgledu in molitvi mali Janezek napredoval v sreči, zdravju in božji milosti.

ODŠLI SO – V petek, 20. februarja, je po težki bolezni, potem ko je nekaj dni prej vdano in vidno ganjen prejel bolniško maziljenje, ki mu ga je podelil slovenski župnik, za vedno odšel k Bogu PRIMO LETTIG iz Schwäbisch Gmünda. Pokojni se je rodil 28. decembra leta 1931 v Reziji, v Italiji. Leta 1968

Pokojni Primo Lettig

se je poročil z ženo Ivanko. Po dveh letih se jima je rodila edina hčerka Milena. Primo je rad prihajal k slovenski maši, kadar je le mogel. Tudi zadnje srečanje s slovenskim duhovnikom mu je veliko pomenilo. Pokopali smo ga 26. februarja na pokopališču v Schw. Gmündu. Ženi Ivanki, hčerki Mileni in ostalim sorodnikom izražamo sožalje, pokojnega Prima pa priporočamo v molitev.

Pokojna Olga Lukačič

V četrtek, 4. marca, nas je dohitela žalostna vest o nenadni smrti gospe OLGE LUKAČIČ, roj. Adamič iz Stuttgarta. Rodila se je 2. februarja 1941 v Trbovljah. Po uspešno končani gostinski izobrazbi je prišla leta 1966 v Stuttgart, kjer je v svojem poklicu tudi delovala (Kaufhaus Horten, Ernst-Klett Verlag). Rada je prihajala v slovensko skupnost in pomagala, kjer je mogla. Pred desetimi leti jo je neozdravljiva bolezen zaznamovala trpljenjem in negotovostjo. Leta pa je z vero in trdno voljo do življenja premagala. Tik pred vrnitvijo k mami v Slovenijo jo je Bog poklical k sebi v večno domovino. Hčerki in sorodnikom izražamo globoko sožalje, pokojni Olgi pa naj Bog povrne njen prispevek za tukajšnjo skupnost. Od nje smo se poslovili na mestnem pokopališču v Stuttgartu v ponedeljek, 15. marca, v krogu sorodnikov, prijateljev in rojakov. Žara je bila prepeljana v njen rojstni kraj.

Že po slabih treh tednih je smrt zopet kosila v naši skupnosti. V torek, 23. marca, je za posledicami nesreče s kolesom umrl IVAN KROŠLIN iz Weiblingena /Weinstadt-Ebersbach/. Rodil se je 5. avgusta 1947 v Brestovcu-Šmarje pri

Jelšah. Leta 1968 je prišel v Nemčijo. Leta 1972 je v Sindelfingenu sklenil zakon z ženo Antonijo, roj. Gorjanec, iz katerega izhaja hči Claudia. Ivan je bil zaposlen najprej pri BMW v Münchnu, nato pa kot livar pri podjetju Ritter v Struempfelbachu, končno do oktobra 2001 pri Fischerju v Schorndorfu, ko je zaradi srčne napake moral na operacijo srčne zaklopke, po kateri si ni več opomogel. Imel je veliko domotožje po Sloveniji. Vse svoje moči in hrepenenje je vlagal v upanje, da bo nekoč lahko užival mir in srečo v domovini. Na tej poti ga je Stvarnik poklical v svojo večno domovino. Naj to njegovo hrepenenje kot prižgana sveča gori naprej v vas, dragi svojci: žena Antonija, hči Claudia in ostali sorodniki. Z veliko ljubeznijo ste mu lajšali poslednje trenutke življenja, zato ga ohranite v hvaležnosti in molitvi do konca življenja. "Slovenska skupnost se je v krogu domačih in sorodnikov od pokojnega Ivana Krošlin poslovila v torek, 30. marca, v pokopališki kapeli Weinstadt-Ebersbach. Nato so ga prepeljali v Slovenijo, pokopan je bil v Rogaški Slatini."

Pokojni Ivan Krošlin

Š V E D S K A

Materinski in očetovski dan v Göteborgu: Lepa je bila tista tretja nedelja v mesecu marcu. Bila je nedelja med slovesnima praznikoma sv. Jožefa, moža Device Marije, in Gospodovega oznanjenja Mariji. Če je kdaj v letu priložnost, da ljudje praznujejo dan očetovstva in materinstva, potem je to bilo takrat. Tista nedelja je bila lepa vsaj dvakrat. Najprej je bilo lepo vreme. In ob 16. uri se je zbralo lepo število ljudi v cerkvi Kristusa Kralja v Göteborgu. S primerno postno pesmijo so rojaki ob pomoči slovenskega duhovnika začeli praznično bogoslužje. Sredpostna nedelja je vabila k razmišljanju prebrane božje besede in seveda

tudi k nagovoru o pomenu starševstva. Družinsko življenje peša. Medsebojni odnosi v zakonu so velikokrat skrhani. Najbolj pa občutijo težo neurejenih razmer med starši prav otroci. Sv. družina, sv. Jožef in Marija, sta čudovit zgled vsem očetom in materam, da je vredno sprejemati otroke, da so ti v blagoslov zakoncema, v blagoslov naroda in v veselje Kristusovi Cerkvi. Zato naj gre tudi na tem mestu zahvala vsem staršem, ki si prizadevajo za podobno vzdušje, kot je vladalo v nazareški družini in ki si prizadevajo za srečo otrok kakor tudi za lepo zakonsko vzdušje.

Po maši je bilo srečanje v župnijski dvorani. Zahvala gre Slovenskemu domu in tudi jubilatki Ireni Gvardjan za prelepo vzdušje. Jonatan, Martin in Simon so ob vodstvu Marije Kolarjeve prisrčno zapeli in deklamirali očetom in materam. Vmes je Marija nagovorila slavljenke in slavljenke. Na koncu so spet otroci zapeli sloven-

sko pesem. Slovenski duhovnik Zvone pa je dodal še dve pesmi: Ti domača hiša, ki je bila podarjena očetom, ter Mati draga, le poslušaj me, ki je bila podarjena materam. Po vsem tem se je prijetno domače vzdušje nadaljevalo ob kavi in pecivu, ki so ga pripravile mame iz Slovenskega doma ter ob dobri kapljici. Vse matere in dekleta so bile obdarjene z nageljnom, očetje in fantje pa so dobili kozarec vina. Najlepši dar oziroma šopek vsem staršem pa so bili otroci, ki se jih je izredno veliko zbralo ob svojih starših oziroma ob starih starših, tudi najmlajši član slovenske skupnosti Jakob Ratajc.

Iskrena zahvala vsem očetom in materam naj bo zaključek tega dela sestavka z besedami Toneta Pavčka: »Dajte vse rože, dajte vse rože materam, ženam, da bodo rodile« in z besedami Pavleta Zidarja: »Materina (očetova) vera je skala, na kateri stoji, kar stoji, gospod«, tako mati sedmih otrok gospodu kaplanu, s katerim potujejo ta k sv. maši v podružnično cerkev in na koncu kaplanovo spoznanje, »da je živeti, živeti zares, prava in resnična cerkev, kjer srečuješ Kristusa kot Boga.«

Jubilanti: Gabrijela Tomažič, hči Rože in Vinka Tomažiča iz Göteborga, je 7. februarja praznovala 30. rojstni dan. Domači so Gabi, kot jo ljubkovalno kličejo, pripravili prijetno praznično presenečenje in se tako veselili v družinskem krogu ob lepem jubileju. Tudi slovenskega duhovnika so povabili medse, saj družina Tomažič praktično vsa leta pomaga v slovenski misiji. Vsi navzoči so Gabi zaželeli, da bi bila zdrava, srečna in vesela ter da bi uspešno nadaljevala svoje življenje. In da bi bil z njo tudi božji blagoslov na

Materinski in očetovski dan v Göteborgu

Gabi Tomažič je praznovala 30 let.

vseh njenih poteh, je slovenski duhovnik zanjo daroval sv. mašo kot zahvalo za vso prehojeno pot, kakor tudi s prošnjo v srcu za dušno in telesno zdravje ter za božji blagoslov, da bi ostala zvesta Bogu in vsem njenim pa tudi slovenski skupnosti v njenem mestu.

V soboto, 13. marca, je praznoval častitljivi 60. rojstni dan skupaj s svojimi domačimi in prijatelji Ludvik Mak, ki je doma iz Vaggeryda. Slovenski duhovnik se je, vračajoč se s pastoralnega sestanka iz Francije, pridružil praznovanju šele pozno zvečer. Mislil si je, da bodo gostje že odšli in bodo skupaj praznovali tako pozno samo še z družino, toda bil je prijetno presenečen, saj so bili še skoraj vsi gostje ob slavlencu. Verjetno je moralo biti tako, saj se je nekdo od gostov pošalil in rekel: »Ludvik, kako to, da so vsi tukaj: piloti, zdravniki, poslovni prijatelji, lovci in še kdo, župnika pa ni.« Pa se je Ludvikova žena Marija hitro znašla in je rekla: »Kar počakajte, boste že videli, da tudi naš župnik

pride.« In tako se je zgodilo, da so skoraj vsi počakali na duhovnikov prihod ter ga veselo pozdravili.

Lepo domače družinsko vzdušje je govorilo, da imajo mnogi, zares mnogi Ludvika Maka radi. Zato je Makov dom postal razširjeni dom vsem, ki so prišli čestitat slavljen-

cu. Celo grofica Ettan Bratt s svojo teto Dodo je počastila slavljenca Ludvika in vso družbo.

In kar je najlepše ob vsem praznovanju, ob častitljivem jubileju je to, da je bila ob slavlencu zbrana vsa družina. In da je slavljenec dobil za svoj rojstni dan svojo prvo vnukinjo Madeleine Marijo, ki mu je tudi prišla čestitat. Dolgo pričakovana, gotovo z molitvijo izprošena, je pred letom dni zagledala luč sveta v družini Lasseja in Rozmary D'Amico v Bolzanu, na severu Italije, kjer si je mlada družina ustvarila novi dom. Verjetno ni večjega veselja in sreče za slavljenca Ludvika in vso njegovo družino, da so v mali Madeleine Mariji dobili tretjo generacijo, po kateri se življenje nadaljuje.

In da bi dobri Bog blagoslavljal ter podpiral tudi slavljenca Ludvika Maka, je slovenski duhovnik zanj daroval sv. mašo kot zahvalo in prošnjo. Toliko je božje dobrote, ki prehaja iz slavljenčevih rok v roke

Ludvik Mak na jagi

slovenskega duhovnika že od leta 1962 naprej, posebej še v roke sedanjega dušnega pastirja na Švedskem. Pa ta dobrota se ne skazuje samo njemu, ampak mnogim potrebnim pomoči tudi v Sloveniji, konkretno v Slovenski Bistrici oziroma na Pohorju. Kolikim sta bila z ženo Marijo krstna ali birmanska botra, kolikim sta bila botra v smislu dobrotnika tej ali oni cerkvi. Kolikim sta stala ob strani kot poročni prič. Samo dobri Bog ve in On naj jima vso dobroto bogato poplača. Saj vsi skupaj doživljajo tisto, kar je zapisano že v Sv. pismu: Naj ne ve levica, kar dela desnica.

Pa brez zavisti in brez besed: češ saj oni imajo, saj so privatniki. Res, toda tudi mnogi drugi imajo, pa ne dajo. Mnogi sploh ne vidijo potrebe in dolžnosti pomagati, posebej ljudem v stiski, kakor tudi slovenskemu duhovniku na Švedskem. Mnogi se tudi ne zavedajo, kar je tako blizu Ludviku in Mariji Mak: »Veste, revna sva prišla na Švedsko, brez vsega. Toda to, kar imava, se zavedava, da je en sam velik božji blagoslov.« O, ko bi se vsi ljudje tega sveta zavedali, da je že življenje en sam velik božji dar. Če pa je to življenje osmišljeno in okrašeno z dobrim, ljubečim zakonskim partnerjem, katerih dar so otroci, pa je to že velika sreča in blagoslov.

Bog povrni slavlencu Ludviku Maku z zdravjem, srečo in blagoslovom že tukaj na zemlji, nekoč pa z večnim življenjem v nebesih!

Na jožefovo je dopolnil 40 let tudi Stanislav Ratajc iz Göteborga. Uspešen, priden in izredno sposoben je dosegel pomembno mesto v Volvu, saj se je specializiral na področju elektronike.

Slavči Ratajc (na desni) je praznoval 40 let.

Poleg svojih delovnih sposobnosti je tudi v veliko pomoč svojim domačim, pa tudi Slovenskemu domu in Slovenski katoliški misiji. Vselej in povsod, kolikor mu sploh še službene dolžnosti dopuščajo, rad pomaga po svojih močeh. Zato ga imajo ljudje radi in je povsod dobrodošel, saj je vedno tudi dobre volje.

Ata Stanko in mama Ančka Ratajčeva sta lahko ponosna na svojega sina kakor tudi na Slavčijevo sestro Marianne. Saj že sedaj žanjejo ves svoj napor in vse odpovedi, ko so si prizadevali podariti svojima otrokoma tudi nekaj slovenskega. Kje so časi, ko sta tudi Slavči in Marianne, skupaj z mnogimi drugimi otroki rastle v nekdanjem slovenskem društvu Franceta Prešerna, kjer sta bila Slavčijeva starša zelo aktivna. In danes lahko vsi skupaj ponosno ugotavljajo: Splačalo se je. Res je, nekaj dobrega semena je vendar dalo in daje še naprej svoj sad. In Slavči se skupaj s svojo spremljevalko Evo Karin ponosno vrača v Slovenijo, tam v Grobelno blizu Šmarja, od koder izhaja Ratajčeva pa tudi Drogenikova družina. Da pa

se bodo še raje vračali, je razlog še več. Pred dvema mesecema sta Slavči in Eva Karin dobila sina Jakoba, ki je bil krščen 17. aprila v cerkvi Kristusa Kralja v Göteborgu. Ne samo Slavči, tudi Eva Karin se veseli obiskov Slovenije in doživljanja njenih lepote.

Spoštovani slavlenci! Kolkor je kapljic morja, kolkor je zvezdic neba, tolko naj let: zdravih, srečnih in veselih ter blagoslovljenih, dobri Bog vam da. Naj vas vse nebeški Oče živi na mnoga, blaga leta!

Slovenija v Evropski zvezi, Evropa v Sloveniji: Slovesna sv. maša za domovino ob vstopu Slovenije v Evropsko zvezo bo tretjo nedeljo v mesecu maju v Angeredu. Rojaki od blizu in daleč vabljeni, da se udeležite maše za domovino v nedeljo, 16. maja, ob 16. uri v Angeredu. Po sv. maši bo tudi blagoslov avtomobilov in potnikov, saj mnogi potujejo daleč po svetu, da bi bili vselej in povsod deležni božjega blagoslova ter varstva in priprošnje nadangela Rafaela, angelov varuhov, sv. Krištofa ter blaženih: Slomška, Stepinca in matere Terezije. Že vnaprej pa se oznanja, da bo sv.

maša za domovino ob njeni državnosti tudi v nedeljo, 20. junija, ob 16. uri v cerkvi Kristusa Kralja v Göteborgu. Slovenski duhovnik želi nagovoriti rojake na Švedskem, da bi tudi z molitvijo spremljali Slovenijo ob njenem vstopu v Evropo oziroma da bi se Slovenija v Evropi ne izgubila.

Vadstena 1974 – 2004: Slovenski rojaki bodo letos praznovali 30-letnico romanj k sv. Brigiti v Vadsteno. Kje je leto 1974, ko je p. Janez Sodja zbral veliko množico ljudi pri sv. Brigiti v srcu Švedske? To je bilo prvo srečanje Slovencev z vse Švedske. Kje so časi, kje so danes tiste množice rojakov, ki so romale v Vadsteno? Toda tudi danes se tam zbere okoli 220 rojakov. In tudi iz Slovenije pridejo gostje, ki bodo poskrbeli za veselo vzdušje, za ples in veselo rajanje, kar gre tudi tokrat zahvala ID Slovenija v svetu, ki delno podpira ta srečanja že nekaj let. Seveda pa težo dneva nosijo slovenski rojaki na Švedskem, tisti, ki romate v Vadsteno, predvsem pa pridne roke in ljubeče srce Misijskega pastoralnega sveta.

Letos bo slovesno sv. mašo na binkošti, ki bodo 30. maja, 2004 vodil celjski opat Marjan Jezernik. Verjetno bo še kak gost duhovnik poleg opata in vašega Zvoneta somaševal. Poleg duhovnega bo poskrbljeno tudi za telesno lakoto in žejo oziroma za veselo razpoloženje s pomočjo ansambla iz Slovenije. Z misijskim pastoralnim svetom in ob poslušanju ljudi na terenu, češ kako lepo je bilo, ko je bil t. i. KNYTKALAS, se bo tako zgodilo tudi letos. Vsak naj prinese s sabo hrano, da ne bo lačen. Za kranjske klobase pri sestrah in kar bo ostalo tudi v dvorani, isti kot lansko leto, bo poskrbel misijski

pastoralni svet. Sestre bodo po sv. maši romarje pogostile z juho in kavo. Prav tako bo misijski pastoralni svet poskrbel za vino in ostalo pijačo, saj bo potrebno po slovesnosti poravnati visoke stroške. Zato hvala vsem rojakom za razumevanje in pomoč ter podporo.

Dragi rojaki! Z vse Švedske in od doma lepo vabljeni, da romate k sv. Brigiti Švedski in si tako ponovno izprosite božjega blagoslova ter varstva in priprošnje sv. Brigite Švedske ter blaženega škofa Antona Martina Slomška, sebi in vsem vašim domačim kakor tudi slovenskemu narodu. Obenem pa vas vaš dušni pastir prosi in trka na vaša srca, da prinesete s sabo darove za tombolo. Vedno se najde kaj koristnega in prijetnega, s čimer moremo koga razveseliti. Pomagajmo SD Simon Gregorčič iz Köpinga, ko vodi tombolo in tako velikodušno pomaga pri zmanjšanju stroškov. Poleg tega ste dobrodošli in lahko pomagate s pecivom, da se prodaja in se tudi na tak način pomaga vaši misiji, ki skupaj z misijskim svetom organizira in vodi slavje v dvorani. Kot običajno bo tudi letos peljal avto-

bus romarje iz Göteborga v Vadsteno in nazaj. Prijavite se v misiji po telefonu: 031 711 54 21. Vaš dušni pastir se že sedaj veseli romarjev v Vadsteni, posebej tudi druge in tretje generacije. Dobrodošli!

*vaš Zvone Podvinski,
švedski vagabund*

ŠVICA IN LIECHTENSTEIN

WINTERTHUR

Tokratne novice iz Švice so znamenovane z noto obžalovanja. V mesecu decembru je umrl dr. Vilko Gustinčič, ki je bil zadnjih pet let predsednik društva Pro cultura slovenica. Dr. Gustinčič je bil po poklicu bakteriolog in tehnolog živilske industrije ter je postal priznan znanstvenik v Švici kakor tudi v širšem evropskem prostoru. Smrt cenjenega predsednika je sprožila tudi razmišljanja o nadaljnjem obstoju društva. Društvo Pro cultura slovenica obstaja že tri desetletja in njegovo prizadevanje je temeljilo

Pohorski odmev – najmlajši slovenski muzikanti v Švici

V kapeli župnijske cerkve v Rütiju (Tann) se enkrat mesečno zbira k maši zvesto slovensko občestvo.

na podpiranju kulturnega razvoja slovenskih manjšin, štipendiranju slovenskih dijakov in ustanov v zamejstvu. V naši sredi pa je društvo vsako leto organiziralo odmevno gledališko komedijo, da bi tudi rojaki v Švici gojili večje navdušenje za kulturno-umetniško delo.

Tudi letos smo bili deležni te kulturne poslastice in polna dvorana rojakov je pokazala na dejstvo, da smo zelo naklonjeni gledališki

umetnosti. V soboto, 27. marca, smo si tako v dvorani hotela Wartmann v Winterthuru lahko ogledali kar dve kratki komediji v izvedbi amaterskega Kulturno-umetniškega društva Tone Čufar z Jesenic. Naslova izvajanih del sta bila: »Ne morem te slišati, ker v kopalnici teče voda« in »Jaz sem Herbert«.

Pred začetkom predstave je predstavniki odbora društva Pro cultura

slovenica dr. L. Smrekar orisal prehojeno pot zadnjih treh desetletij. Na koncu pa je še dejal, da je društvo izpolnilo svoje zgodovinsko poslanstvo in da je prišlo do sklepa o zaključku njegovega delovanja.

Rojaki v Švici ob tem seveda občutimo obžalovanje, obenem pa se od društva poslavljamo s hvaležnostjo za iskricke veselja in opogumljajoče kulturne utrinke.

David Taljat

OZNANILA IZ NAŠIH ŽUPNIJ

NEMČIJA

Svete maše v MAJU 2004

STUTT GART, sv. Konrad: 2. maja ob 16.30; sobota 15. maja ob 16. uri: slavlje ob sprejemu Slovenije v EZ, vodi nadškof Stanislav Hočevar, pojejo Ljubljanski madrigalisti.

BÖBLINGEN, sv. Bonifacij: 2. maja ob 9.45.

SCH. GMÜND, kapela sv. Jožefa: 9. maja ob 9. uri, v cerkvi sv. Mihaela: materinski dan, mašo vodi nadškof Stanislav Hočevar, poje skupina Gloria.

SCHORNDORF, kapela pri sestrah: 9. maja ob 9. uri, v cerkvi sv. Mihaela v Schw. Gmündu: materinski dan, mašo vodi nadškof Stanislav Hočevar, poje skupina Gloria.

AALEN, sv. Avguštin: 9. maja ob 9. uri, v cerkvi sv. Mihaela v Schw. Gmündu: materinski dan, mašo vodi nadškof Stanislav Hočevar, poje skupina Gloria.

HB-BÖCKINGEN, sv. Kilian: zaradi romanja v Maria Zell maša odpade. Vabljeni k sv. maši 1. maja na Michaelsberg ob 10.30.

OBERSTENFELD, Srce Jezusovo: zaradi romanja v Maria Zell maša odpade. Vabljeni k sv. maši 1. maja na Michaelsberg ob 10.30.

ESSLINGEN, sv. Elizabeta: zaradi romanja v Maria Zell maša odpade.

SLOVENSKI DOM: župnijska pisarna je odprta v torek in petek od 9.00 do 12.00. V torek, sredo in petek tudi od 16.00 do 19.00 ure ter vedno po maši.

SOBOTNA ŠOLA, Stuttgart: v soboto, 8. in 15. maja od 10.00 do 12.00.

ŽUPNIJSKI VRTEC: 8. in 15. maja od 10.00 do 12.00 v Slovenskem domu.

REUTLINGEN

BAD URACH, sv. Jožef: v soboto, 8. maja, ob 18.30 vabljeni v Pfullingen, slavlje ob materinskem dnevu, vodi nadškof Stanislav Hočevar, poje skupina Gloria.

PFULLINGEN, sv. Wolfgang: sobota, 8. maj ob 18.30, slavlje ob materinskem dnevu, vodi nadškof Stanislav Hočevar, poje skupina Gloria.

Konzularni dnevi-Stuttgart, Sophienstr. 25/II so 1. in 3. četrtek v mesecu od 9.00 do 12.30 in od 13.00 do 16. ure. V maju je to: 13. in 27. 05. 2004. Tel: 089/543-98-19. Uradni prevajalec tekstov in dokumentov: Dr. Nikolaj Tarasov, Sophienstr. 25, 70178 Stuttgart. Tel: 0711/6365512.

Marko Kremžar: LETO BREZ SONCA

Ko so se naše vrste že precej razredčile, je Zmago pričel dobivati napade. V drobovju ga je klalo in pene so mu silile iz ust. Stokal je, a ni tožil. Strašno je trpel. Bal sem se, da bo umrl. Nekoč so ga spet zgrabile bolečine huje kot navadno. Ne vem, kdo je šel prosit stražarje za pomoč. Na naše presenečenje je stražar rekel, naj ga odnesemo v ambulanto. Do takrat nismo niti slišali govoriti o kaki ambulanti, ki naj bi bila namenjena do konca izčrpanim sotrpinom. Ker jaz nisem bil za nobeno rabo, sta oba Ivana spravila Zmaga, v spremstvu stražarjev, ki sta priganjala in se smejala, do prvega nadstropja. Bolj vlekla kot nesla sta ga po stopnicah. Jaz sem se opotekal za njimi. Spremljal sem prijatelja, hotel sem videti, kam gre.

Ko sem stopil skozi vrata, za katerimi so zginili ostali, sem se znašel v majhni sobici. Imel sem vtis, da je bila del večjega prostora, predeljenega z deskami. V sobici je bila postelja, od tam pa so vodila manjša vrata v sobo s pogradi. Tako razkošje je spominjalo na pravo bolnico. Zmaga so odnesli naprej, jaz pa sem ostal v prvi sobici in se naslanjal na posteljo. Stražarja sta ostala na hodniku in od nekod je prišel bolničar, ki je povedal, da je jetnik kot mi. Rekel je, naj prijatelja pustimo tam.

»Ga boste pozdravili?« sem vprašal.

Nasmehnil se je. »To je naše edino zdravilo.« Kazal je na polico, kjer je stala menažka s kavino usedlino. Gledali smo se. Namignil je proti postelji, na kateri sem slonel: »Tega so zjutraj odnesli ...« Zavedel sem se, da je bolničar z ambulanto vred le zato, da prihrani partizanom nadlego z umirajočimi.

Prijazni bolničar mi je dal menažko. Rekel je, naj se

napijem kavine usedline in obljubil, da bo poskrbel za prijatelja. Verjetno zaradi slabosti dobrega fanta nisem prepoznal. Bil je, kot so mi povedali čez leta, medicince Leon Kos iz naše, moščanske fare.

Nestrpna stražarja sta nas odgnala nazaj v dvorano. Po kakem dnevu ambulante se je Zmago vrnil med nas. Kavin »zoc« in Leonova skrb sta bila v potrebi lahko učinkovito zdravilo.

Bog ve, koliko časa sem bil v dvorani, a mislim, da ne dolgo, ko sem opazil, da sta na drugem koncu moja prijatelja Marko Vrelc in Tonček Žakelj. Obiskal sem ju, čeprav sem si moral s težavo utirati pot čez morje ležečih teles. Gledano z današnjimi merili je vse skupaj težko razumljivo. Fanta sta ležala ob steni, skoraj v kotu desno od vrat, v resnici le nekaj deset metrov od mene. A takrat je bilo to zelo daleč.

Nekoč kasneje sem videl, da so ju odvedli iz dvorane. Gotovo je nalletel nanju kak znanec. Ko sem videl, da so ju pahnili čez čas spet nazaj v dvorano, sem se spet privlekel do njiju. Povedala sta, da ju je prepoznal neki sošolec. Pričeli so ju po stari navadi »zasliševati« in pretepati. Posebno krvoločno so se ju lotili, ko so pri enem našli rožni venec, pri drugem pa svetinjico Brezmadežne, ki se jima ju je, kljub vsem preiskavam posrečilo do tedaj obvarovati. Videl sem, kako sta bila zbita, a nista tožila. Pričakovala sta, da ju bodo tisto noč poklicali. Bila sta mirna, pripravljena na smrt. Poslovili smo se. Vsi trije smo bili člani dijaške Katoliške akcije. Z Markom Vrelcem sva kot mladca komaj leto prej pri lazaristih skupaj opravljala zaprte duhovne vaje. Dobro se spomnim, kako je odhajal iz spovedniške sobe, ko sem se jaz pred njo na spoved

Zakonca Lasnik iz Rosenfelda na obisku v Slovenskem domu v Stuttgartu

pripravljaj. Ko sem ga videl tisto jutro stopati po hodniku vsega poduhovljenega in veselega, mi je šinilo skozi možgane: »Ta fant je svetnik.« Ko sva si v zavodski dvorani zadnjič segla v roko, sem mislil enako.

Kmalu po tem, ne vem če isto noč po slovesu ali noč kasneje, sem slišal, kako je komisar s stopnic med drugimi poklical tudi ta moja prijatelja. Z njima me ni vezalo le domobranstvo, morda so nas družili še bolj skupni mladostni ideali in leta navdušenega, nesebičnega dela pri mladcih. Odšla sta na pot mučeništva. Nikdar ne bom pozabil, da sta bila kljub lakoti, ušem in od pretepanja okrvavljenemu perilu čudovito mirna. Niti za hip nista dvomila, da trpita za vero, za Boga in za Marijo. Občudoval sem ju takrat in s spoštljivim občudovanjem se ju spominjam še danes.

Zame se cel mesec ni nihče zmenil. Nihče od nešteti partizanov, ki so dan za dnem iskali med nami znanca, da so potem zivali nad njimi svoje sovražstvo, me ni poznal. Nisem bil ne zaslišan ne pretepen. Sicer bi se verjetno pridružil tovarišem, ki so jih noč za nočjo klicali, vodili iz dvorane in nalagali na kamione.

Tiste dni se nam je svet skrčil na prostor v dvorani. Le eno od velikih oken na levi blizu stebra, ob katerem sem ležal, ki je bilo prav na vrhu razbito, je nudilo nekaj razgleda na vrsto slabo pobeljenih oken v prvem nadstropju. Menda je bil tam hodnik. Včasih je bilo katero teh oken odprto. Nekoč sem zagledal tam skozi vrsto ženskih obrazov. Po hodniku so peljali skupino jetnic. Dve sta se mi zdeli znani. Ko so jih čez čas peljali nazaj, sta se ozrli proti nam in res sem prepoznal Mrakovi Kristo in Jelko, bližnji sosed, prijateljici iz Marijine kongregacije in pogumni domobranski bolničarki, ki sta do konca spremljali naše ranjence. Oni gotovo nista mogli razločiti nikogar, a za nas je bil pogled na znana dekleta kot pozdrav od doma.

Škofovi zavodi so se počasi praznili. Kot že rečeno, se je menaža zgostila, med repo so pričeli metati krompir, opomogli smo si. Pričelo se je popisovanje preživelih. Na vrsto sem prišel 16. julija. Popisali so nas v nekem prostoru zunaj dvorane. Hoteli so vedeti le moje ime, priimek, od kod sem doma, kje sem bil pri domobrancih in koliko časa. Vse so zapisali in že je bil na vrsti naslednji. Takoj po popisu smo morali v neko sobo, mislim da v prvem nadstropju. Namesto na cementu sem zdaj ležal na parketu. Bil je napredek, čeprav so me uši spremljale tudi na parket. Zmago in oba Iva so prišli kmalu za menoj in ni dolgo trajalo, da smo se tudi tu stiskali v majhnem prostoru, ki je bil

nekoč verjetno kaka pisarna. Za učilnico se mi je zdel premajhen.

Pa nismo bili več dolgo skupaj. Mislim, da je bilo kakšna dva dni kasneje, naknadno sem si zapisal, naj bi bilo to 18. julija, ko so me proti večeru poklicali. Hitro sem pograbil, kar sem imel, se poslovil od prijateljev in se opotekel na hodnik. Kmalu za menoj so poklicali tudi Ivana Habjana. Nisem vedel, kam nas vodijo. Malo zgodaj je bilo za običajne Transporte, a ker se je že mračilo, tudi to ni bilo izključeno. Kasneje sem izvedel, da so takrat tisti, ki so ostali v sobi, pričeli za naju moliti, kakor smo navadno delali, kadar so koga iz naše bližine peljali v smrt.

Zapori

Na slabo razsvetljenem hodniku je sredi oboroženih stražarjev čakalo že nekaj mož in fantov. Komaj sva se jim z Ivanom pridružila, so nas že gnali po hodnikih naprej, potem po stopnicah in končno na neko vojaško transportno vozilo, ki je čakalo pred vrati. Bilo nas je precej. Zapuščali smo enega od koncentracijskih taborišč, ki jih je Sloveniji tisto leto pripravila rdeča »svoboda«.

Sprva ob slabi svetlobi nisem nikogar prepoznal, potem pa sem le zagledal nekaj znanih moščanskih obrazov. Nekdo je šepnil, da smo vsi od Slovenske legije. Bili smo posebej izbrani. To je pomenilo ali Kočevje ali sodnijske zapore.

Bilo je zadnje. Med vožnjo smo molčali, ker se nismo vsi poznali. Nismo vedeli, koga vse so lahko vtaknili med nas. Vožnja ni bila dolga. Pozno zvečer so se zaprla za nami težka vrata ljubljanskih sodnijskih zaporov na Miklošičevi cesti.

Najprej so nas vse popisali, potem pa so nam vzeli prtljago. V mojem primeru je bil to skoraj prazen, umazan nahrbtnik, iz katerega sem moral vzeti poleg odeje še menažko in žlico, kar je bilo dobro znamenje. Ostalo so zapisali in spravili v prostoru za železno mrežo. Potem smo čakali, da nas po dva ali po tri odpeljejo po dolgih, slabo razsvetljenih hodnikih proti celicam. Ključni so rožljali, pazniki in vojaki OZNE so odpirali železna vrata in jih z ropotom zaklepali za vsako skupino. Prvič sem videl resnične zapore od znotraj.

Kovinski zvoki železnih zapahov, treskanje težkih vrat, odmevi korakov so ustvarjali posebno ozračje. Židovi so bili debeli, hodniki zaprti z rešetkami iz de-

belih jeklenih palic, vrata okovana. Človeškega glasu ni bilo slišati. To je bila ječa.

Prišel sem na vrsto. Paznik je odbral tri in nas v spremstvu dveh oboroženih oznovcev vodil v notranjost sodnijskega poslopja. Vsak hodnik je bil posebej zamrežen, paznik je odklepal in zaklepal. Levo in desno so se vrstila rjava vrata celic. Paznik je odprl ena od vrat in porinil skozi nje prvega od nas. Jasno je bilo, da nočejo, da bi nas bilo več iz iste skupine skupaj. Naredili smo nekaj korakov. Spet so zarožljali ključki in pahnili so me skozi vrata, na katerih je bila številka 167. To je bila moja prva celica na sodnji. Nihče ni prižgal luči. V temi sem padel čez ležeča telesa in nekdo mi je godrnjaje naredil prostor, kamor sem lahko legel. Imel sem občutek, da je soba polna pripornikov, a moj prihod očitno med njimi ni vzbudil pozornosti. Nihče ni črnil besede, čeprav gotovo niso vsi spali.

Drugo jutro so me zbudili sojetniki. Bili so večinoma starejši ljudje – sami politični priporniki. Med njimi sem zagledal Jožeta Pora iz Zelene jame, ki sem ga dobro poznal. Ta mi je najprej predstavil pisatelja Janeza Jalna, ne le ker je bil najbolj poznan prebivalec te sobe, ampak preprosto ker je imel ležišče na tleh poleg njega. Potem me je predstavil več ko dvajsetim neznanecem, ki so mi po nekaj dneh postali tako blizu, kakor da bi bili člani družine.

Sobni starešina, gospod Božič, bivši upravitelj glavne pošte, se je predstavil sam. Odredil mi je prostor na tleh ob steni med dvema meni še neznanima jetnikoma. Naročil mi je, naj se dobro umijem pri umivalni mizi, ki je eden redkih kosov sobne opreme. V ta

Dežmanovi iz Göggingena se vedno veselijo obiska slovenskega duhovnika.

namen so mi tisti dan odstopili več vode, kot mi je pripadalo. V zapor sem namreč prišel ne le ušiv, ampak tudi umazan, kar sicer pri takih, ki smo prišli iz koncentracijskih taborišč, ni bilo redkost, a ni bilo sprejemljivo v sobi, ki je razpolagala z obrokom vode, z metlo in s kiblo. Da v sobi ni bilo postelj, ne mize in ne stolov, se mi je zdelo kar normalno, saj jih pri tolikih stanovalcih ne bi imeli kam postaviti.

Ko sem se za silo umil, sem si moral takoj pričeti obirati uši. Sicer pa je bila tudi tukaj med priporniki določena ura, ko smo vsi iskali po sebi in v obleki uši, da se ne bi še bolj razpasle. Kot sem spoznal kasneje, je bilo obiranje uši takrat del zaporniškega dnevnega reda po vseh sobah. Dolgo je trajalo, da smo se jih do neke mere rešili, zato pa so nas pričele kasneje tembolj napadati stenice in bolhe, ki so bile sicer v manjšem številu vedno med nami. A to je bilo ob mojem prihodu še daleč.

Čez nekaj dni se mi je uredila prebava. Pomagal je kruh, ki so ga jetniki na sodnji dobivali dnevno, čeprav v silno skopih količinah. Seveda je bil v primerjavi s Kranjem in Šentvidom tudi majhen košček pravo obilje. Ko sem po dolgih tednih držal v rokah rezino koruznega kruha, mi je bilo, da bi jokal od veselja. Kasneje je koruzne hlebčke, ki jih je moral sobni starešina z nabrušeno žlico razrezati na enake koščke, zamenjal kruh temne barve, ki ga je bilo malo več in ga je bilo tudi lažje deliti.

(Se nadaljuje)

(Hamburg) Tako smo nazdravili vsem marčevskim slavljenecem v Hamburgu.

SAMODISCIPLINA »Ne ljubi se mi delati sedaj domače naloge. Bom že jutri,« je pribil Luka sam predse, vendar ga je mama dobro slišala.

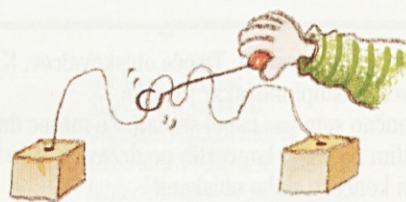
Rekla je: »Če ne narediš naloge danes, boš imel jutri dvakrat toliko dela. Poglej Lučko, vse je že napisala in se naučila, sedaj že vadi violino.«

DOLŽNOST OPRAVI TAKOJ, PA DO POTEM ŠE ČAS ZA IGRO

Vaja. Preskrbi si en meter žice in jo s pomočjo odraslih ukrivi na enem koncu v krog, na drugem za ročaj. Drugo žico poljubno zvij in konce vtakni v dva kartona ali glino, tako da mirno obstoji.

Ali zmoreš s krogom priti na drugo stran zvijugane žice, ne da bi se je dotaknil? Kdor zna to storiti najhitreje, zmaga.

Samodiscipline nikakor ne opuščaj, saj je tvoja vzgojiteljica!

19 VAZA ZA MARIJO

NAREDI SAM

1. **POTREBUJEŠ:**

- VISOK KOZAREC
- DEBELEJŠO VOLNO ali TANIŠO VRV

2. KOZAREC DOBRO OPERI IN OBRISI

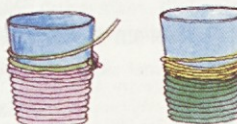
3. VZEMI KLOBČIČ VRVI ALI VOLNE IN JO ZAVEŽI NA DNU KOZARCA

4. VRV ali VOLNO OVIJ OKOLI KOZARCA DO VRHA IN ZAVEŽI

5. ČE ŽELIŠ ZAMENJATI VOLNO DRUGE BARVE ALI DEBELINE, ZAVEŽI PREJŠNO VOLNO Z NOVO IN NADALJUJ

6. V OVITI KOZAREC - VAZO NALIJ VODO IN VANJ DAJ ROŽE ZA MARIJO

Prerejeno po knjigi Ena vrlina za vsak teden, založba Družina.

“Kam Črnogorka skriva denar pred možem?”

“Pod lopato.”

“In kam Bosanka?”

“V knjigo.”

“Kam pa Slovenka?”

“Položi ga na mizo in mu reče, naj si ga vzame, če si upa.”

“Ali imate kakšno priporočilo s prejšnjega delovnega mesta?”

“Seveda. Leta in leta so mi tam vsi govorili, naj si najdem drugo delovno mesto. In zdaj sem pri vas!”

Po cesti sta hodila uradnika, eden s finančnega, drugi s kulturnega ministrstva. Nekdo je proti njima zaklical:

“Hej, ti, lenoba!”

“Kaj misliš, kdo se je obrnil?”

“Uradnik s finančnega ministrstva! Uradnik s kulturnega ministrstva je bil prelen!”

Koncert na prostem. Tisoče obiskovalcev. K znanemu pevcu pristopi možakar in reče:

“Končno sem vas uspel srečati. Že mesec dni vam sledim na vaših koncertih po državi. Zdi se mi, da so vaši koncerti slabo obiskani!”

“Nasprotno, zelo dobro so obiskani!”

“Ampak vaša CD-plošča pa ni preveč uspela, kajne?”

“Kako da ne? Prodal sem jih že preko 200.000!”

Ampak zakaj pravzaprav kot moj fan zastavljate tako neumnost vprašanja?”

“Fan? Jaz sem davčni inšpektor, ne pa vaš občudovalec!”

Turist na počitnicah v Grčiji je v manjši vasi obiskal frizerja, da ga obrije. Frizer je pljunil v skodelico in pričel mešati peno.

“Ali vedno tako naredite peno?” se je čudil turist.

“Ne, samo pri tujcih. Domačinom kar pljunem v obraz!”

“Grozno!” reče pisatelj prijatelju. “Moj petletni sin mi je raztrgal roman, ki sem ga pisal dve leti!”

“Kaj? Zna že brati?”

Nekdo se je želel pošaliti z znanim fizikom in ga je vprašal:

“Ali mi lahko pojasnite razliko med časom in večnostjo?”

“Tudi če bi si vzela čas za to, bi vi potrebovali celo večnost, da bi razumeli, kar bi vam povedal!”

Gospodarica je naročila novi hišni pomočnici:

“Danes zvečer bomo dobili goste. Ko boste pripravljali telečjo glavo, dajte limono v gobec in peteršilj v ušesa!”

“Joj, kako bom pa izgledala?” se je prestrašila hišna pomočnica.

Šef praznuje rojstni dan, zato mu podrejeni pripravijo manjšo zakusko. Šef pove nekaj šal, vsi se zabavajo, le Peter se ne smeji. Pa ga vpraša šef:

“Peter, zakaj se pa ti ne smeješ mojim šalom?”

“Ker mi ni potrebno. Čez mesec dni grem v penzijo.”

V pisarno vstopi neznanec in vpraša tajnico:

“Bi lahko govoril z vašim šefom?”

“Žal je moral v zapor.”

“Kdaj se pa vrne?”

“Pravnik našega podjetja meni, da bo čez dve leti že nazaj.”

Upravni odbor ameriškega podjetja je razpisal nagrado v višini 10.000 dolarjev za najboljši predlog, kako bi podjetje prihranilo pri proizvodnih stroških. Prvo nagrado je dobil mlad uradnik, ki je predlagal, naj bi v prihodnje nagrada znašala samo petsto dolarjev.

Na zavodu za zaposlovanje. Razgovor med uradnikom in brezposelnežem:

“In zakaj bi želeli postati smetar?”

“Zato ker smeti pobirajo le ob sredah!”

Odvetnik svoji novi stranki:

“Najprej vam moram pojasniti, da sem zelo dober odvetnik, toda tudi zelo drag. Za dva odgovora na zastavljena vprašanja vam bom računal štirideset tisoč dolarjev.”

“Kaj ni to malo preveč?” vpraša stranka.

“Mogoče res, toda vam je ostalo samo še eno vprašanje.”

401A0 Dragi rojaki! Za Vašo SELITEV v domovino se Vam toplo priporočamo. – Naš naslov: Gebr. HORŽEN, Möbeltransporte, Herderstraße 36, D-40721 Hilden pri Düsseldorfu. (Telefon 02 1 03 / 44 5 62). – Informacije dobite pisno ali po telefonu v slovenščini ali nemščini.

403A3 – Zaradi smrti dedičev je naprodaj stavba - novogradnja, 3/4 dokončana, 120 m², podkletena, 2 nadstropji, električna in voda priključeni, okna vzdana. Pripadajoče zemljišče meri 2000 m². Lega: Moravci v Slovenskih goricah, občina Ljutomer, ob turistično zanimivi vinski cesti. Bioterme so v bližini. Cena: 35.000,- €. Tel. in faks v Nemčiji: 02685- 986 798, prenosni tel. 0171- 9547 057.

404A5 Naprodaj je večja nedokončana hiša. Stoji na lepi južni sončni legi v Metliki v Beli krajini. Vse informacije dobite na tel. 0049 (0)89. 476 110 v Münchnu. Cena po dogovoru.

405A3 Na Dunaju, v centru mesta, prodam svetlo dvosobno lastniško stanovanje (58 m² – dve sobi, kuhinja, kopalnica, WC, hodnik, zaprti balkon). Stanovanje je primerno za eno ali dve osebi. Je v 4. nadstropju, hiša ima dvigalo. Cena ugodna. Informacije po telefonu 0043 1 544 25 75.

405A1 V Mariboru na Taboru prodam stanovanjsko hišo na zelo lepem kraju. Hiša je potrebna obnove, nahaja pa se na parceli v izmeri 632 m². Cena 95.000.-EUR. Informacije ob večernih urah na tel.: V Sloveniji 02 331 6300; V Avstriji: (0043) 664 50 21 021

405B1 Prodajam hišo v Šentjurju na parceli, veliki 807 m². Stanovanjske površine 180 m². Hiša ima centralno na plin in je takoj vseljiva. Več informacij dobite na telefonu: 0049 0781 1593

405A1 Slovenka, stara 48 let, vesele narave pa vendar osamljena, želim spoznati Slovenca z enako željo - pomladna ljubezen. Šifra: Esslingen

Zanimive slovenske povezave po svetu

Zamejci na internetu
<http://miran.pecenik.com/ts/zamejci/index.htm>

Katoliška Cerkev v Sloveniji
<http://www.rkc.si>

Mariborska škofija
<http://mb.rkc.si>

Republika Slovenija
<http://www.sigov.si>

Koroški tednik NEDELJA
<http://www.nedelja.at>

Katoliški tednik DRUŽINA
<http://www.druzina.si>

Mesečnik OGNJIŠČE
<http://www.ognjisce.si>

Izseljensko društvo SLOVENIJA V SVETU
<http://www.drustvo-svs.si>
GLAS SLOVENIJE iz Avstralije
<http://www.glasslovenije.com.au/glas-slovenije.htm>

Slovenske mladinske organizacije v ARGENTINI
<http://www.sdo-sfz.com.ar>

Pristojne prijavne službe v evropskih državah marsikaterega našega izseljenca še vedno vodijo kot jugoslovanskega državljanja, čeprav ima le-ta slovenski potni list. Sprememba vpisa državljanstva se pač ne izvrši avtomatično, zato preverite sami na prijavnem uradu svojega bivališča, ali je vpis državljanstva pravičen. Predstavite svoj novi potni list in zahtevajte, da vas vpišejo pod kodo 131, ki je oznaka za Slovenijo. Marsikje z začudenjem ugotavljamo, kako malo slovenskih državljanov objavljajo različne statistike.

Oglas sme obsegati največ 50 besed. Cena oglasa je 20 EUR za enkratno objavo. Vsaka beseda od 50 dalje stane 0,50 EUR. Celoletna objava z isto vsebino je 150 EUR. Z večkratno zaporedno objavo narašča tudi popust. Oglase sprejemamo do 5. v mesecu za naslednjo izdajo. Plačilo pri poverjenikih, slovenskih župnijah ali na uredništvu.

NAŠA LUČ Glasilo Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi za verska, kulturna in narodna vprašanja

Izdajatelj in založnik: DRUŽINA, SI-1000 Ljubljana, p. p. 95 • Glavni urednik: Janez Pucelj, München, Nemčija • Odgovorni urednik: Ljubo Bekš, Ljubljana • Uredništvo: Naša luč, Poljanska c. 2, SI-1000 Ljubljana, tel.: 01/438-30-50, faks: 01/438-30-55 • Uprava: Krekov trg 1, SI-1000 Ljubljana, tel. 01/231-32-41, E-naslov: beksl@siol.net, E-naslov: janez.pucelj@t-online.de

NAROČNINA (v valuti zadevne države): Evropska zveza 20 EUR • Slovenija 4.000 SIT • Švedska 200 SEK • Švica 30 SFR • Velika Britanija 15 GBP • Avstralija 35 AUD • Kanada 30 CAD • ZDA 18 USD • Hrvaška 110 HRK

V ceno izvoda je vračunan 8 % DDV. • Revija izhaja tudi s finančno pomočjo Urada za Slovence po svetu pri MZZ.

Naročnino lahko plačate pri poverjenikih ali na upravi. **Transakcijski račun pri NLB d.d.:** 02014-0015204714, DRUŽINA, d.o.o., s pripisom za Našo luč, IBAN SI56020140015204714, SWIFT LJBASI2X • **Devizni račun pri NLB, d.d.:** 01000-0000200097-140-7100-1189115. • Nove naročnike sprejemajo poverjeniki in uprava. **Oblikovanje in grafična priprava:** TRAJANUS, d.o.o., Kranj • **Tisk:** Tiskarna SCHWARZ, d.o.o.

ZVEZA SLOVENSКИH IZSELJENSKИH DUHOVNIKOV, DIAKONOV IN PASTORALNIH SODELAVCEV V EVROPI

ANGLIJA

Stanislav Cikanek

62, Offley Road
LONDON SW9 OLS, GB
tel. in faks (*44) 020 - 7735 6655

AVSTRIJA

Anton Štekl, delegat

Einsiedlergasse 9-11
A-1050 WIEN
tel. (*43) 1-544 2575
Oskrbuje tudi skupnost
v Linzu in Freilassingu

p. mag. Janez Žnidar

Mariahilferplatz 3
A-8020 GRAZ
tel. (*43) 0316 - 71 31 69 37

Janez Žagar

Kirchweg 6, A-6841 Mäder, Vorarlberg
tel. (*43) 05 52 36 21 66
Faks. (*43) 05 52 36 21 666
GSM (*43) 06 64 52 60 667

SPITTAL

A-9800 SPITTAL / Drau
Marienkapelle, Villacherstraße
Jože Andoljšek
tel. (*43) 042 3927 19

BELGIJA - NIZOZEMSKA

Alojzij Rajk

Guill. Lambert laan 36
B-3630 EISDEN
tel. (*32) 089 - 76 22 01
tel./faks. (*32) 089 - 76 22 01
GSM (*32) 0476 - 862 160

Slovenski pastoralni center

Av. de la Couronne 206, Ixelle
1050 Bruxelles

FRANCIJA

Jože Kamin

3, Impasse Hoche,
F-92320 CHÂTILLON
tel. (*33) 1-42 53 64 43
faks (*33) 1-42 53 56 70

Anton Dejak

9, rue Saint Gorgon
F-57710 AUMETZ,
tel. (*33) 3 82 91 85 06

Jože Kamin, delegat

Toni Drašček
14, rue du 5 Decembre
F-57800 MERLEBACH
tel. (*33) 3 87 81 47 82
(Mlin) (*33) 3 87 01 07 01

Štefan Čukman

6, rue Vernier
F-06000 NICE
tel. (*33) 4 93 88 58 51

HRVAŠKA

Zagreb, slovenska skupnost je oskrbovana
iz Slovenije.

ITALIJA

SLOVENIK:

dr. Joško Pirc
Via Appia Nuova 884, I-00178 ROMA
tel. (*39) 06 - 718 47 44
faks (*39) 06 - 718 72 82

MILANO:

Slovenska skupnost je oskrbovana
iz Slovenije.

SRBIJA IN ČRNA GORA

Jože Hauptman

Hadži Milentija 75
11000 Beograd
tel. (*381) 11 435 - 712

NEMČIJA

Isidor Pečovnik

Kolonnenstr. 38
D-10829 BERLIN
tel. (*49) 030 - 784 50 66
faks (*49) 030 - 788 33 39
tel. (*49) 030 - 788 19 24

Alojzij Zaplotnik

Bausemshorst 2
D-45329 ESSEN
tel. (*49) 0201 364 15 13
tel./faks (*49) 0201 364 18 04

Stanislav Čeplak, diakon

Oskarstr. 29
D-46149 OBERHAUSEN
tel. (*49) 0201 364 15 13

Martin Mlakar

Moltkestr. 119 - 121
D-50674 KÖLN
tel. in faks (*49) 02 21 - 52 37 77

Martin Retelj

Holbeinstr. 70,
D-60596 FRANKFURT
tel. (*49) 069 - 63 65 48
faks (*49) 069 - 63 307 632

Janez Modic

Römerstrasse 32
D-68259 MANNHEIM
tel. (*49) 06 21 - 28 5 00
faks (*49) 06 21 - 71 52 106

Stanislav Gajšek

Aventinstr. 25
D-85051 INGOLSTADT
tel. (*49) 0841 - 59 0 76
tel. in faks (*49) 0841 - 92 06 95

dr. Zvone Štrubelj

Stafflenbergstr. 64
D-70184 STUTTGART
tel. (*49) 07 11 - 23 28 91
faks (*49) 07 11 - 236 13 31
tel. (*49) 01 78 - 441 76 75

Roman Kutin

Klausenberg 7c
D-86199 AUGSBURG
tel. (*49) 08 21 - 97 9 13
GSM (*49) 01 73 - 59 37 313

dr. Marko Dvořák

voditelj župnijske pisarne
Olgastraße 137
D-89073 ULM
tel. (*49) 07 31 - 27 2 76

Marjan Bečan

Slavko Kessler, past. sodelavec
tel. (*49) 089 - 22 19 41
Janez Pucelj, delegat
tel. (*49) 089 - 21 93 79 00
tel. (*49) 0173 - 9876 - 372
faks: (*49) 089 - 219379016
Liebigstr. 10
D-80538 MÜNCHEN

ŠVEDSKA

Zvone Podvinski

Parkgatan 14
S-411 38 GÖTEBORG
tel. in faks (*46) 031 711 54 21

ŠVIČA - LIECHTENSTEIN

mag. David Taljat

Hallwylstrasse 60
CH-8004 ZÜRICH
tel. (*41) 01 301 31 32
faks (*41) 01 303 07 88
GSM (*41) 079 777 39 48

ISSN 1408-9726

9 4771408 972008